

МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛИСТОПАД • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 9/78 •

Церква застерігає: новітня секта!

Сьогодні у часописі «Мета»:

фото: Христина Букіна
«Католицький оглядач»

ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПІСКОПІВ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОГО ВЕРХОВНОГО АРХІЄПІСКОПСТВА УГКЦ ТА КОНФЕРЕНЦІЇ РИМСЬКО-КАТОЛИЦЬКИХ ЄПІСКОПІВ УКРАЇНИ ЩОДО НЕБЕЗПЕЧНИХ ЯВИЩ У ДУХОВНОМУ ЖИТТІ УКРАЇНИ

Дорогі в Христі!

Від найдавніших часів і до сьогодні людина стреміла до повноти власного життя. Створена на образ і подобу Бога, вона може знайти цю повноту лише у своєму Творці. Йдучи назустріч людині, свята Католицька Церква невинно проголошує їй Христове Євангеліє, відкриває істину про Господа та дає їй можливість пережити особисту злуку з Ним. Водночас, на людину в сучасному українському суспільстві, котре переживає зараз період нестабільності, чигають різноманітні небезпеки, застерегти перед якими ми прагнемо цим нашим спільним Зверненням.

Йдеться про псевдохристиянські угруповання, які намагаються використати тугу сучасної людини за Богом та маніпулювати її релігійними потребами. Вони маскуються під Католицьку Церкву, використовують її символи та обряди, а навіть присвоюють її ім'я. Ці угруповання підступно зловживають щирим прагненням багатьох людей поглибити своє духовне життя і, замість живої води Євангельської науки та чистого вчення Святої Католицької Церкви, подають людям ілюзію богоспілкування, приправляючи її фальшивою ідеологією «власної обраності» та духовного еґоїзму. У своєму прагненні здобути вплив на легковірних людей вони не гребують психологічним тиском, перекичуванням фактів та нагнітанням страху і тривоги в душах тих, хто довіряється їхньому проповіді.

Одним із таких угруповань, що видає себе за істинних представників Католицької Церкви, а насправді має багато ознак новітньої тоталітарної секти, є угруповання Догнала (яке ще відоме під назвою «підгорецькі отці»). Накидаючи сучасному українцеві свій «духовний провід», його проводирі привласнюють право навчати від імені Католицької Церкви та викривляють її вчення. Вони сіють ненависть і злобу супроти всіх, хто до них не належить, а насамперед – до католицького єпископату, духовенства та монашества. Особливо гостро вони зневажають блаженного Папу Івана Павла II та Святішого Отця Венедикта XVI.

Пригадуємо усім, що ця група не має жодного відношення до Католицької Церкви, оскільки її проводирі, колишні католицькі священники, за важкі церковні злочини були покарані карою великої екскомуніки – відлучені від Церкви. Кожен, хто приєднується до неї, сам себе ставить поза правдивою Католицькою Церквою і таким чином не може називати себе католиком. Догналівська секта, відчуваючи власну нелегітимність, намагається отримати кадри, виховані у католицьких монастирях і навчальних закладах, чинить спроби проникнення у найрізноманітніші католицькі середовища, щоб руйнувати їх зсередини, що є загальновідомою тактикою таємних товариств, які діють проти Католицької Церкви, в Україні і поза нею.

Ми, греко-католицькі та римсько-католицькі єпископи України, заявляємо про нашу єдність з апостолом Петром наших часів – Святішим Отцем Венедиктом XVI. Це йому Христос силою Духа

Святого дарував особливий дар берегти віру Католицької Церкви та утверджувати у ній своїх братів словами: «О, Симоне, Симоне! Ось сатана наставляв, щоб просіяти вас, як пшеницю, та Я молився за тебе, щоб віра твоя не послабла, а ти колись, навернувшись, утвердуй своїх братів» (Лк. 22, 31). Католицькими є лише ті єпископи, які перебувають у єдності зі Святішим Отцем – Папою Римським, одноставно й правильно навчають тих самих істин Христової віри у всьому світі, зберігають непорушну Традицію Католицької Церкви, благодатно звершують її Святі Таїнства та істинно здійснюють її Учительський уряд, будучи визначеними, або потвердженими на своє служіння декретом Святішого Отця Папи Римського. Імена та прізвища усіх католицьких єпископів публікуються у спеціальному щорічному виданні Апостольської Столиці (Annuario Pontificio). Будь-хто, не внесений до цього списку, не є і не може називати себе єпископом Католицької Церкви.

Дорогі в Христі! Ми, ваші пастирі, закликаємо вас до християнської пильності, щоб ви не дали себе звести цим диявольським підступам сьогодення. Заохотою до духовної чуйності нехай стануть для всіх нас слова св. Івана Богослова: «Любі, не кожному духові вірте, а випробовуйте духів, чи вони від Бога, – багато бо лжепророків прийшло на світ... Ми – від Бога. Хто знає Бога, слухає нас; хто ж не від Бога, не слухає нас. З цього спізнаємо дух правди й дух омани» (1 Ів. 4, 1.6). Тим духом омани є просякнута секта «догналовців» у нинішній самостійній Україні.

Закликаємо всіх наших душпастирів витривало і наполегливо навчати вірних здорової науки Святої Католицької Церкви та відважно боронити Христове стадо від хижих вовків, котрі приходять в овечих шкурах, як нас сам Господь Ісус попереджав: «Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а всередині – вовки хижі. Ви пізнаєте їх за плодами їхніми...» (Мт. 7, 15–16).

Угруповання Догнала виділяється винятковою релігійною нетерпимістю, що веде до міжконфесійного протистояння, а навіть до відкритих конфліктів. Його діяльність вносить неспокій та розбрат в українське суспільство. Тому звертаємося до органів державної влади в Україні з вимогою не дозволяти зловживати ім'ям Католицької Церкви тим, хто її поборює і до неї не належить, та вжити відповідних заходів щодо припинення шкідливої протизаконної діяльності цієї секти.

Поручаємо молитвам нашого духовенства, монашества і вірних тих нещасних осіб, які потрапили до тенет угруповання Догнала і подібних до нього, щоб вони віднайшли єдиний шлях до спасіння, істинну Дорогу, Правду і Життя – Господа нашого Ісуса Христа, та знову стали поруч із нами у Єдиній, Святій, Соборній і Апостольській Церкві.

Львів-Брюховичі, 26 жовтня 2011 року Божого

2–3 стор.

Блаженніший Святослав освятив храм у Самборі

У Львові відкрито новий храм

4–6 стор.

Тернопільська влада просить Азарова забрати в УПЦ (МП) Почаївську лавру

Мусульмани Швейцарії вимагають змінити державний прапор країни

Секта догналітів намагається захоплювати монастирі в Італії.

7–8 стор.

Патріарх Святослав: Помісна Церква може відбутися скоріше, ніж ми думаємо

Чому в УПЦ розчарувались у патріархові Кирилі?

9–10 стор.

Залежність у підлітків. Наркотики

Десять міфів про гормональну контрацепцію

11–12 стор.

Забута річниця о. Євстахія Смаля

Ватикан запропонував лефевристам шлях до примирення, та вони відмовилися

Чудеса підтверджують присутність Бога в Євхаристії

Послання до вірних Львівської Архиепархії про некатолицьких священиків, які видають себе за католицьких

Дорогі брати і сестри!

Прошло вже понад двадцять років з того благословенного моменту, коли наша Церква-Мати вийшла із крипти-підпілля, де її намагалась поховати атеїстична влада. Народ отримав можливість вільно приходити до храмів, свobodно молитись, здобувати Боже благословення через Святу Тайну. Сьогодні з великою радістю та миром кожна родина може лучитись у спільній молитві зі своєю Церквою, кожна зболіла душа може прийти з покаянням та отримати прощення у святій Тайні сповіді, прийняти благодать Євхаристійного Христа. Парафіяльне життя оживилось, при багатьох храмах активно діють катехитичні школи для дітей та курси для дорослих, ведуться передшлюбні науки, прицерковні молитовні спільноти запрошують до активного молитовного життя. Церква докладає зусиль, щоб її вірні зростали у вірі через спільну молитву та пізнання Божих правд.

Ми є Церквою – таїнственным Тілом Христовим, ми відкуплені дорогоцінною Кров'ю Господа Ісуса, ми єднаємося довкола Євхаристійної Жертви під проводом нашого єпископа та священиків. У видимий спосіб можемо усвідомити себе як Церкву – видиму католицьку спільноту. Останнім часом, однак, у нашу спільність увійшли невідомі особи, які видають себе за католицьких священиків, однак такими насправді не є. До них належать особи із левфевристської групи Ковпака та секти Догнала. Вони одягають на себе священничі ризи, хочуть провадити молитвою, а навіть «служать» Службу Богу. Дехто з вірних через незнання, нерозважність чи байдужість вважає, що немає різниці, хто їм буде служити Літургію, вінчати, сповідати, хрестити: «як вже вбрався в фелон – то вже священник». Хочу напоумити – так не є...

Знаємо, що в часи комуністичного терору НКВД, КДБ та інші радянські спецслужби часто призначали своїх співробітників єпископами, священиками; при цьому ці люди не отримували Тайни Священства. Не маючи рукоположення, усі священничі дії цих осіб були звичайним фарсом, театром. А Закон Божий каже, що священство є святою Тайною, яка передається через накладання рук та молитву єпископа, а при висвяченні на єпископа мають брати участь інші три єпископи, щоб запевнити надання Апостольського Присмства (кан. 746, §1 Кодексу Канонів Східних Церков (ККСЦ)). Лише законно висвячений єпископ чи священник стає уділловачем Святих Тайн.

Згідно з наукою Католицької Церкви, «через Тайну священства, здійснену єпископом, дією Святого Духа установлюються священнослужителі, які на різних ступенях наділяються завданням і владою, довіреними Христом Господом Його Апостолам, і послуговуються нею, щоб голосити Євангеліє, бути пастирями Божого народу і його освячувати» (кан. 743 ККСЦ). Таким чином, християнин, який не є висвяченим, уділяє святі Тайни Миропомазання, Євхаристії (Служба Божа), Покаяння (Сповідь), Єлеопомазання, Подружжя (Шлюб), Священства неправосильно, тобто вони є неважними. Удління Хрещення, у цьому випадку, хоча і є правосильним, але не законним. Особи, які видають себе за таких «священиків», належать головню до секти Догнала.

Деякі чоловіки, приймаючи священства від некатолицьких єпископів, отримують Тайну Священства, однак вони стають некатолицькими священиками і жодного відношення до Католицької Церкви не мають. Стосовно удління ними Святих Тайн необхідно сказати наступне: Святі Тайни Хрещення, Миропомазання, Євхаристії, Єлеопомазання хоча і є важні, однак незаконні, і кожен вірний Католицької Церкви, приймаючи від них ці Тайни, робить важкий гріх, оскільки чинить таким чином схизматичний акт проти рідної Церкви. Святі Тайни Шлюбу та Сповіді, удлінені цими особами, є неправосильними (неважними) та незаконними. Саме тому, – а це стосується головню молодят, – подружжя, «благословлене» такими священиками, Католицькою Церквою визнається неважним, а особи – такими, що живуть «на віру», а тому католицькі священики таких осіб не можуть сповідати та причащати. З числа цих некатолицьких священиків можемо виділити левфевристських послідовників групи Василя Ковпака.

Як можемо довідатися, що священник є католицьким? Кожен католицький священник є законно призначений на свій парафіяльний уряд декретом Архиепископа Львівського, а до уряду його представляє місцевий протопресвітер (декан). Лише цей священник має право удліяти на території дорученої йому єпископом парафії усі Святі Тайни та сакраменталії. Таким є порядок Церкви від апостольських часів.

Отож, закликаю усіх вірних Львівської Архиепархії, хто вважає себе греко-католиком, визнавцем віри своїх батьків та прадітів, бути пильними до невідомих Вам священиків, не допускати таких до служіння, єднатися довкола своїх законних душпастирів та пам'ятати, що уже були часи в недавньому минулому, коли нам хотіли нав'язати чужих священиків та чужу Церкву. Будьмо уважні та молимося!

З молитвою та Архиерейським благословенням!

† Венедикт
Єпископ-помічник Львівський,
Протосинкел Львівської Архиепархії

Глава УГКЦ освятив у Самборі храм-довгобуд

23 жовтня Блаженніший Святослав (Шевчук) освятив у м. Самбір греко-католицький храм на честь Покрови Пресвятої Богородиці. Колись тут був міський цвинтар, а за радянської влади на цьому місці влаштували парк культури (!). Після освячення храму його проголосили прокатедральним.

Споруда церкви заввишки 64 метри зможе вмістити на Богослужінні до трьох тисяч вірян. У її цоколі будуть катехитичні класи, актовий зал та парафіяльні приміщення.

Історія зведення собору Покрови Пресвятої Богородиці тісно пов'язана з виходом УГКЦ з підпілля на Самбірщині. Ще 2 липня 1989 року підпільні священики УГКЦ на чолі з еромонахом Миколаєм Куцем в присутності великої кількості вірних встановили тут хрест, біля якого розпочалися богослужіння греко-католицької громади, повідомляє прес-служба Самбірсько-Дрогобицької єпархії. Наприкінці цього ж 1989 року на цьому місці звели богослужбову каплицю.

14 жовтня 2009 року відбулося святкування 20-річчя виходу УГКЦ з підпілля у м. Самборі. З цієї нагоди було відслужено першу Святу Літургію в стінах собору Покрови Пресвятої Богородиці, який тоді перебував на завершальній стадії будівництва. Архиерейське Богослуження очолив владика Богдан (Дзюра), Секретар Синоду Єпископів

УГКЦ. З ним співслужили владика Юліан (Воронівський), Правлячий архієрей Самбірсько-Дрогобицької єпархії, та владика Ярослав (Приріз), єпископ-коад'ютор Самбірсько-Дрогобицької єпархії, а також 40 священиків.

Департамент інформації УГКЦ

У Львові відкрито нову церкву

16 жовтня у Львові відкрили нову церкву на честь блаженного священномученика Миколая Чарнецького. Кілька місяців будови увінчалися плодом, і менше, ніж за півроку, постала нова святиня.

Чин освячення здійснив архієпископ Львівський Ігор Возняк, ЧНІ. Йому співслужили отці-редемптористи на чолі з протоігуменом о. Ігорем Колісником та інші священики.

Кілька тисяч людей взяли участь в освяченні новозбудованої дерев'яної церкви, яка стала на місці, де в майбутньому планується звести великий мурований храм на честь священномученика Миколая. Серед численних вірних був присутній також мер Львова Андрій Садовий. Кожен із присутніх після Святої Літургії отримав реліквії блаженного Миколая Чарнецького. Настоятелем церкви призначено о. Ярослава Федуніва, ЧНІ, ігумен монастиря св. Альфонса.

Це вже другий храм блаженного

Миколая Чарнецького, який відкривають редемптористи. Перший храм був освячений 21 листопада 2009 року у м. Ковелі Волинської обл.

Джерело: Редемптористи Львівської Провінції// www.cssr.lviv.ua

Візит владика Ігоря до храму свв. Ольги і Єлизавети

9 жовтня Високопреосвященний владика Ігор здійснив пастирську візитацію храму свв. Ольги і Єлизавети, що у Львові на пл. Кропивницького, 1. При вході до храму Архиепископа

Львівського вітали місцеві священики, очолювані адміністратором о. Іваном Галімуркою.

В часі Літургії Архиепископ Львівський виголосив пастирське повчання про

сутність Христової Церкви. При цьому особливий наголос було зроблено на статусі Вселенського Архиерея та місцевих єпископів, довкола яких гуртується Божий люд. Водночас Владика застеріг від новоявлених «єпископів-самозванців», котрі голосять фальшиву науку, намагаючись роздробити Христа Церкву.

Окрім цього, Високопреосвященний Ігор, звертаючися до вірних, закликав молитися за Церкву і священиків, а не лише піддавати їхні дії критиці: «Ми – ваші брати і сини, а подекуди – навіть внуки. Ми виростили поміж вас. Тож ви краще молитесь за нас, а не критикуйте, бо помилитись може кожна людина».

Наприкінці Богослужіння Владика виголосив многоліття, котре особливо звучало у виконанні знаного у Львові хору «Вірую» під керівництвом Христини Буцак. Зрештою, й співцілої Літургії звучав у виконанні колективу піднесено й урочисто. На пам'ять про спільну молитву хористи запросили Високопреосвященного Ігоря до спільної фотографії.

На закінчення свого візиту Архиепископ Ігор піднявся на найвищу вежу храму, де завершилися ремонтні роботи. Також Владика оглянув нові церковні світильники, відремонтовану ризницю та інші церковні приміщення.

Власна інформація

Двохсотліття храму у с. Городилів на Золочівщині

У неділю по празнику Воздвиження, 2 жовтня, з нагоди відзначення двохсотріччя місцевому храму Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Гос-

поднього, Високопреосвященніший владика Ігор служив Божественну Літургію в с. Городилів Золочівського протопресвітеріату. Архиепископові Львівському спів-

служили протопресвітер Золочівського деканату о. Михайло Сукмановський, адміністратор храму о. Юрій Лісньовський, а також о. Степан Галан, о. Михайло Городицький, о. Ігор Никифорук та о. Ярослав Малій.

В часі проповіді Архиерей закликав мешканців села дякувати Господеві за храм, що його спорудили їхні батьки. Наявність храму, на думку владика Ігора, дає нам можливість практикувати гідне християнське життя, щоб «з'єднатися із Богом, Пречистою Дівою Марією, ангелами та усіма святими».

«Кожній людині відчинена дорога до Неба, і тільки

скептики чи неохочі бути спасеними можуть втратити вічне щастя. Господь усе вчинив, помер на хресті, бо дуже любить нас і пропонує бути щасливими з Ним у вічності. Зупинімося духовно з Пресвятою Богородицею під хрестом Ісусовим та ствердуймо своїм життям, що ми – сини й дочки нашої Небесної Неньки», – завершив предстоитель Львівської Архиепархії.

Після Божественної Літургії відбувся Чин освячення води і всі присутні отримали архієрейське благословення.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба Львівської архієпархії

Владика Ігор відвідав парафію св. Климентія-Папи

23 жовтня Високопреосвященніший владика Ігор, Архієпископ Львівський, здійснив пастирський візит до громади храму св. Климентія-Папи (м. Львів, вул. Генерала Чупринки, 70). Тут він очолював Божественну Літургію, у якій співслужили з ним настоятель храму о. Юрій Хамуляк, а також сотрудники парафії о. Павло Цвюк та о. Ігор Галей.

Спільна молитва була чудовою нагодою подякувати Богові за важливі кроки у розбудові парафії. Варто пригадати, що 29 вересня цього року депутати Львівської міської ради прийняли нарешті рішення про передачу споруди храму св. Климента-Папи з прилеглими до нього приміщеннями у власність громади парохії. Це стало результатом багаторічної клопіткої праці над питанням повернення у власність Церкви приміщення колишнього монастирського комплексу жіночого ордену Кармеліток босих.

Парафіяльна спільнота на цьому етапі не зупиняється, але навпаки – вірить у те, що храм поверне собі своє автентичне обличчя, яке було зруйноване внаслідок певних історичних обставин.

Особливої уваги заслуговує сучасне молитовне життя парафії, адже саме молитва сприяє розбудові спільноти. Зокрема, при храмі діють спільнота «Матері в молитві», Молодіжна християнська організація «Родина», спільнота

Святого Егідію. Остання складається зі студентської молоді, а головним її завданням є допомога малозабезпеченим людям та безхатченкам тощо.

о. Павло ДРОЗДЯК,
прес-служба Львівської Архиепархії

Храмовий празник у с. Зимна Вода

9 жовтня, з нагоди храмового празника, Преосвященний владика Венедикт відвідав парафію св. апостола і євангеліста Івана Богослова у селі Зимна Вода Сокольницького деканату.

Звертаючись до вірних із пастирським повчанням, архиєрей застановився над поstattю святого апостола

Івана, заклинаючи наслідувати його у любові до Господа: «Хто перебуває в любові, перебуває в Бозі, – про це нам сьогодні говорить апостол і євангеліст Іван Богослов, покровитель вашого храму. Він, один із наймолодших учнів Ісуса Христа, був одним із перших, котрих Господь покликав, щоби пішли за Ним. Він був з Ісусом Христом у найважчу хвилю Його життя, тоді, коли всі розбіглися; коли навіть апостол Петро, який мав утверджувати всіх у вірі, відірвався від Ісуса – Іван Богослов залишився з Учителем до кінця. Він перебував з Господом до останніх хвилин Його земного життя, будучи улюбленим учнем Ісуса Христа».

Під час Архиєрейської Божественної Літургії єпископів-помічників Львівському співслужили парох храму о. Степан Глушак, сотрудники о. Ігор Чемеринський, о. Любомир Дацько та о. Роман Зіновій, а також запрошені священники Львівської архиепархії. На закінчення Преосвященний владика Венедикт освятив воду та уділив усім присутнім своє архиєрейське благословення.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба Львівської
архиепархії

Найстарший єпископ УГКЦ відсвяткував 50-ліття єпископської хіротонії

14 жовтня найстарший єпископ Української Греко-Католицької Церкви Кир Андрій (Сапеляк), один із перших салесян греко-католиків, святкував 50-ліття своєї єпископської хіротонії.

З цієї нагоди у день храмового празника салесянської парафії Покрова Пресвятої Богородиці, що у Львові на вул. Личаківській, відбулася урочиста Свята Літургія, яку очолили Кир Андрій (Сапеляк), єпископ-емерит епархії Покрова для українців Аргентини, та Кир Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київської

архиепархії УГКЦ. Їм співслужили численні священники, серед яких – Провінційний настоятель салесян о. Джузеппе Пелліццарі та Делегат для салесян візантійського обряду о. Оноріно Пістеллато.

По завершенні Богослуження залунали слова привітання для Владика Андрія. Кир Йосиф зачитав грамоту Блаженнішого Патріарха Святослава, в якій Глава Церкви висловив свою пошану та подяку Владисі-ювіляру з нагоди золотого ювілею його єпископської хіротонії:

Отець Провінційний настоятель зачитав листа-привітання від Генерального Настоятеля Салесянського Згромадження о. Паскуаля Чавеса, який висловив слова вдячності Владисі Андрію за його вірність духу св. о. Івана Боско і його внесок у розвиток українських салесян.

Закінчилося свято спільною родинною трапезою, під час якої владика Андрій (Сапеляк) продовжував отримувати теплі та сердечні привітання з нагоди свого золотого ювілею єпископської хіротонії.

Прес-служба отців-салесян

На Вінниччині згадували о. Романа Бахталовського

У м. Хмільнику, що на Вінниччині, відслужено поминальну Літургію та панахиду за о. Романом Бахталовським, ЧНІ – засновником Згромадження сестер

Непорочного серця Марії Фатимської. Так було відзначено 26-ту річницю смерті цього священника підпільної УГКЦ Церкви. Вшанувати пам'ять ісповідника віри приїхали отці-редемптористи з монастирів Вінниці, Тернополя, Кохавина (Львівська обл.). Очоловав молитву о. Михайло Волошин, ЧНІ, протопресвітер Вінницький.

У молитовному єднанні взяв участь також владика РКЦ

Леон Дубравський – ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії, який у 1983-1993 роках був настоятелем парафії Пресвятої Трійці у Хмільнику. За словами с. Вероніки Кішко, НСМФ, «завдяки старанням владика отця Романа, незважаючи на складні часи переслідувань, будучи двічі засудженим, зміг співпрацювати разом з ним (тоді ще священником) при римо-католицькому храмі та опікувати-

ся сестрами, своїми духовними дітьми». Після Літургії владика Леон поділився спогадами, окресливши о. Романа та матір Агафію – першу настоятельку Згромадження НСМФ, як людей святих, терпеливих, «від котрих ніколи не було чути жодного слова нарікань».

Крім того, цього року вперше відвідали могилу о. Романа Бахталовського парафіяни м. Кіровограда разом

зі своїм парохом о. Іваном Третяком.

На завершення урочистостей о. Михайло Волошин закликав усіх «поглиблювати свою віру в те, що Божі чуда не закінчилися, що вони продовжуються, і Господь діятиме за посередництвом о. Романа Бахталовського завдяки нашим покірним молитвам».

За матеріалами
Департаменту
інформації УГКЦ

БЛАЖЕННИШИЙ СВЯТОСЛАВ ПРИЙНЯВ ЗРЕЧЕННЯ, ПОДАНЕ ВЛАДИКОЮ ВОРОНОВСЬКИМ

27-28 жовтня у Львові-Брюховичах відбулася 54-та сесія Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви. Під час перебігу Синоду було оприлюднено інформацію про те, що Блаженніший Святослав, відповідно до приписів 210-го канону Кодексу Канонів Східних Церков, прийняв зречення з душпастирського уряду, подане владикою Юліаном (Воронівським), дотеперішнім спархом Самбірсько-Дрогобицьким УГКЦ, та про призначення його наступником владика Ярослава (Приріза), дотеперішнього єпископа-коад'ютора цієї епархії. Отці Синоду висловили велику вдячність владисі Юліанові за його тривале, ревне і героїчне служіння Церкві в народові у часи підпілля та її свідомого розвитку.

ВЛАДИКА ЯРОСЛАВ (ПРИРІЗ) СТАВ АДМІНІСТРАТОРОМ САМБІРСЬКО-ДРОГОБИЦЬКОЇ СПАРХІЇ УГКЦ

27 жовтня у Ватикані повідомлено про те, що Блаженніший Святослав (Шевчук), Верховний Архиепископ Києво-Галицький, Глава УГКЦ, за згодою Постійного Синоду УГКЦ, зібраного 10 вересня 2011 року в Куритибі (Бразилія), повідомивши Апостольську Столицю, прийняв, відповідно до приписів 210-го канону Кодексу Канонів Східних Церков, зречення з душпастирського уряду, подане владикою Юліаном (Воронівським), дотеперішнім спархом Самбірсько-Дрогобицьким УГКЦ. Його наступником став владика Ярослав (Приріз), дотеперішній єпископ-коад'ютор Самбірсько-Дрогобицької епархії УГКЦ. Згідно з ККСЦ, до моменту інтронізації він виконуватиме обов'язки адміністратора епархії.

Владика Юліан, якому в травні цього року виповнилося 75 років, очолював Самбірсько-Дрогобицьку епархію від часу її заснування у 1993 році. З березня 2006 року йому допомагав єпископ-помічник Ярослав (Приріз), якого у квітні минулого року піднесено до гідності коад'ютора, тобто єпископа, який у випадку вакантного епархіального престолу силою самого права стає наступником.

Як відомо, Самбірсько-Дрогобицька епархія охоплює 6 адміністративних районів на південному заході Львівської області. Душпастирську опіку вірних, яких нараховується приблизно 400 тисяч, здійснюють майже 300 священнослужителів на 220 парафіях, об'єднаних у 20 деканатів.

ВАНДАЛИ ОБМАЛЮВАЛИ САТАНИНСЬКИМИ СИМВОЛАМИ КАПЛИЦЮ УГКЦ У ХАРКОВІ

Акт вандалізму стався в ніч з 23 на 24 жовтня в Харкові: зранку настоятель місцевої громади о. Микола Семенович побачив каплицю обмальованою червоною і чорною фарбою. На її стінах були зображені сатанинські символи та написи. За словами священника, сталося це несподівано, адже до того жодних погроз він не отримував.

Проте це не перша проблема, яка останнім часом спіткала греко-католицьку громаду у Харкові: нещодавно її було пограбовано. Під час пограбування зловмисники викрали прилади електрощитової (мідні проводи, ізолятори), чотири секції металеві огорожі, а також розбили електролічильник. Громада опинилася без електропостачання.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ «КАТЕХИЗМУ УГКЦ» В НІМЕЧЧИНІ

У м. Ерфурт, що в Апостольському екзархаті для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, з 24 до 27 жовтня тривала презентація Катехизму УГКЦ «Христос – наша Пасха». Триденна презентація «Катехизму» відбулася під проводом одного зі співавторів – о. д-ра Мирона Бендіка, який ознайомив присутніх із потребою та історією написання «Катехизму» та представив усі три його частини.

Відбулися також дискусії та обговорення різних питань, які виникли в часі представлення. Зокрема, було порушено одну із важливих тем про практичне застосування «Катехизму» в парафіях УГКЦ у Німеччині та Скандинавії та про потребу перекладу його німецькою мовою.

Під час презентації «Катехизму» був також присутній римо-католицький єпископ Ерфурта д-р Йоахім Ванке.

ДУХОВНІ ВПРАВИ ДЛЯ КАТОЛИЦЬКИХ ЄПІСКОПІВ УКРАЇНИ

24-25 жовтня у Львові-Брюховичах відомий сучасний богослов та митець о. Марко Іван Рупнік, ТІ, провів духовні вправи (реколекції) для єпископів Римо-Католицької та Української Греко-Католицької Церков. За словами Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, для проведення реколекцій «запросили одного із найцікавіших сучасних католицьких богословів».

У Європі о. Рупнік славиться ще й тим, що викладає мозаїку. Зокрема, він виклав мозаїку в каплиці апостольського палацу у Ватикані, в базиліці, де похований о. Піо, та інших християнських святинях Європи.

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ПРИЙНЯВ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

29 вересня Папа Бенедикт XVI зустрівся у Кастель-Гандольфо з головою Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського Патріархату митрополитом Іларіоном. Візит останнього до Ватикану відбувся у контексті розвитку «добрих відносин» між Католицькою Церквою і Російською Православною Церквою.

Це вже третя зустріч Святішого Отця і митрополита. Попередні переговори – на офіційній аудієнції і неформальній зустрічі – відбулися у вересні 2009-го і в травні 2010 року.

За матеріалами «Католицького Оглядача»

ВСЕ БІЛЬШЕ ФРАНЦУЗІВ ВІДДАЮТЬ ДІТЕЙ У КАТОЛИЦЬКІ ШКОЛИ

В католицьких школах Франції у цьому навчальному році значно збільшилась кількість учнів. Про це 3 жовтня заявив у своєму виступі на радіостанції «Європа 1» генеральний секретар Французьких католицьких шкіл Ерік де Лабарр.

Цього року до шкіл зараховано 12 тисяч учнів, що значно більше, ніж аналогічний показник минулого року. Наразі в католицьких школах Франції навчається близько 2 мільйонів хлопчиків та дівчаток.

За матеріалами: Седмица.Ru

У ЗАМБІІ ПРЕЗИДЕНТОМ ОБРАЛИ КАТОЛИКА

– Я хочу управляти Замбією, зважаючи на десять Божих заповідей, – заявив новий президент африканської країни Міхаель Сага. Він став першим в історії католиком, обраним на найвищу посаду в країні.

Варто зазначити, що вибори були демократичні, і экс-президент Рупія Банда пішов у відставку після лише одного терміну, що в африканських умовах є унікальним. Складаючи владні повноваження, колишній президент заявив: «Настав час не насильства і помсти, а час єдності, щоб будувати майбутнє Замбії».

Міхаель Сага на інавгурації зазначив, що «корупція є причиною крайньої убогості, і вказівка Декалогу «Не кради!» не може залишатися тільки на папері». Він також нагадав слова Ісуса про любов до ближнього.

Замбійський єпископат висловив сподівання, що уряд нового президента приведе країну до миру і дасть мешканцям Замбії надію.

За матеріалами: Radio Watykańskie

ЄГИПЕТСЬКІ МУСУЛЬМАНИ ВІЙШЛИ НА МІТИНГ НА ПІДТРИМКУ ХРИСТІЯН

14 жовтня в Каїрі відбулися масові демонстрації на підтримку єдності мусульман і християнських меншин. Про це повідомляє Reuters. У демонстраціях на площі Тахрір взяли участь щонайменше дві тисячі осіб, більшість з яких були мусульманами. Митингувальники викрикували гасла про єднання представників різних конфесій і висловлювали невдоволення діями військового уряду стосовно коптських християн. Про зіткнення митингувальників з армією та поліцією наразі не повідомляється.

Акція відбулася на фоні загостреної міжконфесійної обстановки в Єгипті. 9 жовтня при розгоні військовими багатотисячної демонстрації коптів, під час якої вони протестували проти релігійних утисків, загинуло понад два десятки осіб, близько трьох сотень отримали поранення.

11 жовтня міністр фінансів і віце-прем'єр країни Хазем аль-Бєблєві подав у відставку на знак протесту проти дій влади, проте вона не була прийнята. Тоді ж стало відомо про те, що керівництво країни провело екстрені переговори з лідерами коптської спільноти, проте про їх підсумки не повідомлялося.

Коптська Православна Церква є однією з найдавніших християнських конфесій у світі: згідно з переданням, вона була заснована в I-му столітті по Христі євангелистом Марком. Копти становлять близько 10 відсотків населення Єгипту.

За матеріалами: lenta.ru

КИЯНИ ПРОПОНУЮТЬ БУДУВАТИ ХРАМИ НА ДАХАХ БАГАТОПОВЕРХІВОК

Київська міська адміністрація опублікувала на своєму сайті пропозиції киян щодо стратегії розвитку міста до 2025-го року. Вони телефонували на «гарячу лінію».

Серед іншого, мешканці столиці пропонують «при будівництві багатоповерхових будинків («свічок») на останніх двох поверхах, де не повинні жити люди, будувати храми». Вони аргументують свою пропозицію тим, що для таких храмів не потрібні виділяти земельні ділянки, адже вони будуть розміщені на даху.

Також кияни просять владу влаштувати в кожному районі столиці муніципальні термальні басейни з різними видами джакузі та масажу, запустити по Русанівському каналу гондольні заборони використання бензокосарок, вжити заходів для «збільшення кількості мужчин», які закінчують педагогічні учбові заклади, зробити всі сидіння в трамваях м'якими, ліквідувати маршрутне таксі в місті і ввести екологічний громадський транспорт.

Начальник управління преси та інформації преси КМДА Оксана Збігнєва поки що не сказала, чи розглядатиме столична влада такі пропозиції киян.

За матеріалами: Gazeta.ua

Представники усіх релігій на аудієнції у Папи

Представники різних релігій, які приймали участь в Асизському «Дні пригадування, діалогу та молитви за справедливості і мир в усьому світі», повернулися до Ватикану, де Папа Бенедикт XVI прийняв їх на аудієнцію, щоб подякувати за моменти спілкування під час зустрічі. 28 жовтня на завершення міжрелігійної зустрічі, Держсекретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне пригостив усіх обідом.

Звертаючись до учасників зустрічі, яка стала можливою через відважність та далекоглядність Івана Павла II і його помічників, Папа Бенедикт XVI подякував усім, хто захотів «розділити з ним паломництво» та співпрацювати заради переміни світу на краще. «Озираючись назад ми подивляємося далекоглядність покійного Папи Івана Павла II, який скликав першу зустріч в Асизі. Прагнення багатьох чоловіків та жінок різних релігій до спільного свідчення духовного шляху – це завжди шлях миру».

Святіший Отець зазначив, що подібні зустрічі через ряд обставин відбуваються рідко, але, тим не менше, вони показують, що кожного дня у світі люди, які належать до різних релігійних традицій, живуть і працюють разом і в гармонії. Бенедикт XVI впевнений, що День пригадування, діалогу та молитви показав щире бажання усіх зробити внесок для загального добра: «В певному розумінні, ця зустріч представляє мільярди чоловіків і жінок усього світу, які активно співпрацюють у досягненні справедливості та миру. Це також знак дружби і братства, які розцвіли завдяки зусиллям великого числа людей, які першими спробували провадити такий діалог. Нехай і надалі росте дружба між послідовниками усіх релігій світу, а також між людьми доброї волі».

За матеріалами: www.radiovaticana.org

Чудо отця Гуанеллі для непрактикуючого католика

о. Луїджі Гуанеллі

21-річний Вільям Гліссон зі Спрінгфілду в Пенсільванії (США) впавав під час катання на роликах і дуже вдарився головою. Внаслідок травми він не приходив до свідомості, тому мусів перенести 5 операцій на мозку і лікарі майже не прогнозували йому можливість вижити.

Хлопець був охрищений, але не практикував своєї віри, навіть не молвився перед сном, не кажучи вже про глибшу духовну активність. Незважаючи на це, приятель родини попросив після інциденту монахів із заснованого отцем Гуанеллі Згромадження слуг любові (гуанеліанів) та мешканців притулку для неповносправних, яким вони керують, про молитву в наміренні повернення Вільяма до життя і здоров'я. у наслідку через три місяці

від інциденту хлопець зміг повернутися до роботи в родинній ремонтній фірмі. Зараз йому 30 років.

Його історію ватиканська комісія в справах канонізації визнала чудом, що дозволило розпочати канонізаційний процес італійського отця Луїджі Гуанеллі, який 23 листопада буде оголошений в Римі святом. Отець Гуанеллі народився 1842 року в Альпах. За життя заснував два монаші згромадження: жіноче – Дочка Марії Матері Божого Провидіння, і чоловіче – Слуг любові (гуанеліанів). Вони опікуються убогими, неповносправними та відкинутими на маргінес суспільства.

За матеріалами: wiara.pl

Кожні 5 хвилин у світі вбивають за віру християнина

У Римі відбулася конференція фонду «Luci sull'Est», присвячена проблемі дискримінації християн в світі в XXI столітті. На зустрічі під гаслом «Кращі стають мучениками. Переслідування християн в XXI столітті» було відзначено, що кожні 5 хвилин у світі вбивають за віру одного християнина, тобто щороку на мученицьку смерть приречені 105.000 християн. Конференція відбулася в Папському Латеранському університеті і була присвячена 20-й річниці утворення асоціації католицьких добровольців «Luci sull'Est».

Участь у конференції

також брав представник ОБСЄ з боротьби з дискримінацією щодо християн, керівник Центру з вивчення нових релігій (CESNUR) Массімо Інтровіньє. Він назвав сьогоднішню нетерпимість, дискримінацію і переслідування християн «гуманітарною кризою». Експерт згадав також Девіда Барретта, який намагався встановити кількість християнських мучеників у світі. На думку дослідника, з 70 млн. мучеників за віру 45 млн. постраждали в XX столітті. Найбільша небезпека загрожує християнам у країнах з сильними екстремістськими рухами, де

відступництво місцевої релігії карається стратою. Фахівці обговорили 34 смертних вироки, подібні до того, що був винесений у Пакистані Асії Бібі.

Не менш небезпечними для християн країнами були названі комуністичні Північна Корея та Китай, а також Індія і країни Індокитаю.

Експерти зазначили, що ще одним поширеним видом переслідувань християн є права дискримінація, яка існує, наприклад, у Франції. За даними Інтровіньє, нині кожні два дні в цій європейській країні мають місце подібні епізоди.

На фото: представник ОБСЄ з боротьби з дискримінацією щодо християн, керівник Центру з вивчення нових релігій (CESNUR) Массімо Інтровіньє.

За матеріалами: Седмица.Ru

Тернопільська влада просить Азарова забрати в УПЦ (МП) Почаївську лавру

Такі рішення депутати облради прийняли 13 вересня на засіданні Тимчасової контрольної комісії обласної ради щодо перевірки законності передачі храмового комплексу у Почаєві Українській Православній Церкві (Московського Патріархату).

Як повідомили в облраді інформгентству «ОстроВ», члени комісії розглянули проект звернення до Президента України, голови Верховної Ради, прем'єр-міністра щодо неприпустимості розгляду законопроекту про вилучення Почаївської лаври з переліку об'єктів, які не підлягають приватизації. Також на засіданні комісії було зачитане звернення і від громадських організацій краю.

Члени Тимчасової комісії вирішили підготувати узгоджений текст.

«Тимчасова комісія рекомендуватиме депутатам обласної ради на черговому пленарному засіданні проголосувати за звернення до уряду щодо відміни розпорядження Кабміну 2003 року, коли лавру вилучили із Кременецько-Почаївського заповідника і передали на 49 років в користування УПЦ (Московського Патріархату). А також до голови Верховної Ради, керівників парламентських фракцій та

народних депутатів від Тернопільщини не голосувати за законопроект під номером 9105 «Про Перелік пам'яток культурної спадщини, що не підлягають приватизації» (щодо виключення з «Переліку» будівель Почаївської лаври). Комісія також вважає, що тернопільські депутати повинні звернутися і до обласних рад сусідніх областей – Львівської, Волинської, Рівненської, Івано-Франківської, аби вони сказали своє слово на захист української святині – Почаївської лаври», – зазначив голова Тимчасової комісії, заступник голови обласної ради Олег Боберський.

На думку голови Тимчасової комісії, вагому роль у справі захисту Почаївської лаври повинна відіграти

громадськість і Тернопільщина, й Україна загалом, а також ЗМІ. «Від їхньої принципової позиції залежатиме дуже багато», – додав О.Боберський.

На переконання депутатів облради, навколо Почаївської лаври наразі точиться багато розмов, і дехто з політиків намагається заробити на цій ситуації політичні дивіденди.

«У ЗМІ області час від часу з'являється інформація, що позафракційний депутат обласної ради Степан Барна то ініціює звернення до парламенту та уряду, то – засідання Тимчасової комісії. Тернопільська обласна рада заявляє, що станом на 13 вересня зареєстроване лише одне звернення – від фракції Всеукраїнського об'єднання «Свобода» – щодо недопустимості розгляду Верховною Радою запропонованого законопроекту. Засідання Тимчасової контрольної комісії також відбувалося не «з ініціативи» депутата – воно було заплановане головою комісії, заступником голови обласної ради Олегом Боберським», – підкреслили в обласній раді.

За матеріалами PICU

Догналівські страсті за Гроттаферратою

На початку минулого тижня довелося мені ознайомитися з унікальними документами, які свідчать про спробу догналівців проникнути до Гроттаферратського монастиря в Італії. Ситуація з цими документами та їхнім змістом могла би виглядати насправді дуже і дуже комічною, якби не була трагічною. Адже наслідки діяльності догналівської секти, яка себе величає не інакше, як «Українська Правовірна Греко-Католицька Церква» (хоча переклад їхньої назви на інші мови, яким вони користуються, такі каже, що це Православна, а не Правовірна «церква»), «Візантійський Католицький Патріархат» (і не зовсім ясно, коли маємо справу з «УПГКЦ», а коли – з «ВКП(б)»), насправді трагічні для багатьох вірних в Галичині. Поламані людські долі, розбиті сім'ї, родини, сфанатизований войовничий натовп, розпалювання міжконфесійної ворожнечі, маніпуляція людською свідомістю – усе це далеко не повний перелік догналівських «подвигів» в Україні.

Цього разу догналівські інтриги досягли Італії. Не більше не менше, а сам Гроттаферратський монастир став спокусливою мішенню для догналівців. Свого часу після Великого розколу 1054 року цей монастир, в якому у монашому подвигу подвизалися греки та слов'яни візантійського обряду, залишився у єдності з Апостольським Престолом, ставши символом східного католицизму. Після кінцевого падіння Константинополя, а з ним – і Візантійської імперії, у 1453 році монастир став центром грецької еміграції. Втікаючи перед мусульманською навалою, греки несли на Захід у Гроттаферратський монастир безцінні скарби мудрості древньої Еллади і християнського Сходу, перетворюючи цей монастир на центр тодішнього інтелектуального життя, роблячи з нього безцінну скарбницю рукописної спадщини Сходу. І саме ця скарбниця, цей символ закритих голви безумній секті. У випадку успіху – прекрасна перспектива перенести осідок секти під саме серце католицизму, під Вічний Рим. Сп'янілі від кольорових мрій догналівці геть чисто втратили почуття міри і здорового глузд. «Ви – старі психопати, мусите нам допомогти боротися проти Папи Римського!» – такий заклик, адресований провідниками догналізму

до Гроттаферратських монахів, є не просто виявом хамства, власного переконання у 100% власній непомильності, але й виявом того, що, як кажуть у народі, догналівцям «чисто дах зірвало».

Факт сам по собі цікавий. Догналізм таки перейшов кордони України і пробує загізнитися на Заході, особливо серед українських заробітчан, про що свідчать повідомлення самих заробітчан з Італії та Іспанії. Випробувавши свої маніпуляції на українських заробітчан у Чехії, вдосконаливши їх в Галичині, догналівці, очевидно, вирішили у середовищі українських заробітчан на Заході створити свій бойовий ескадрон послухних зомбі.

Спроба підкорити собі Гроттаферратський монастир свідчить також і про відчуття догналівцями власної нелегітимності у християнському світі. Секта таки усвідомлює себе сектою. Тому потрібно докласти усіх зусиль, щоб захопити, підпорядкувати собі хоча б один символ католицизму. Тому потрібно мати студентів у католицьких університетах, тому і ще раз тому потрібно старатися налагодити зв'язок з маргінальними «істинно-православними». Бодай щоб хоч хтось дав якусь легітимність, законність відпалим монахам. Але... Богу дякувати, усі намагання догналівців легалізувати себе в очах християнських спільнот поки що виявляються марними.

Гроттаферратським монахам догналівці не більше не менше виставили ультиматум: «Віддайте нам свої монастирі, віддайте гроші і головне – нікому нічого не кажіть» – неначе бандити, що в темному провулку перестріли свою чергову жертву та ще й вимагають, аби не зголошувались до поліції. І це – «посланіє» тих, хто вважає самих себе утілювачами істиною християнства! Направду «посланіє» неначе написано у психіатричній лікарні черговим пацієнтом, який переконаний, що він – Наполеон, чи щось подібного. І жак не в тому, що такі пацієнти існують, – жак є в тому, що за ними йдуть люди, що українська державна влада надає їм підтримку і прихисток. Як кажуть наші східні сусіди: «Бред боляного, записки сумасшедшего...».

Дурість дурістю, але цікавий факт – догналівські адепти складають клятву крові. Ні дати, ні забрати – таємне

товариство масонів, розенкрейцерів, ілюмінатів чи сатаністів... Аж мороз по шкірі йде від такої гупої відвертості сектантів.

Божевільня догналівських гуру почало набирати усе відвертіших форм.

Знову і знову повстає питання: з ким ми маємо справу? З групою божевільних, проєктом спецслужб, якоюсь таємною сектою? Цілком можливо, що догналівці – це три в одному.

Як би там не було, але одне в усьому цьому є позитивним. Дурість догналівців стає все більше очевидною і проблема вже перейшла кордони України. Можливо, дехто пробудиться зі сплячки та зрозуміє, що догналівці не є проблемою УГКЦ, але проблемою усєї Католицької Церкви, і то не лише в Україні.

У цьому контексті зовсім інакше виглядають слова провідного етнологора Хорватії, сказані у недавній розмові зі мною: «Отче, не тіште себе надіями. Погляньте на цю ситуацію реально. Це не просто християнська секта, це не просто проєкт спецслужб, спрямований проти Вашої Церкви – це секта таємних почитателів богині-матері. Можливо, Моккоші, можливо, якоїсь іншої її появиності. Але за цим стоїть конкретна діявольська сила. Нічого дивного в тому, що вони роблять, нема – це швидше закономірно для такого типу сект. Вони докладають максимум зусиль для руйнації християнства. Україною та УГКЦ вони не задовільняться».

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ,
«Католицький Оглядач»

Догналіти – італійським монахам: «Віддайте нам свої гроші і монастирі!»

Секта догналітів тепер намагається захоплювати монастирі в Італії. Нещодавно через двох своїх засланців вони намагались проникнути до східного католицького монастиря Св. Марії Гроттаферратської поблизу Риму.

Діяльність членів секти у монастирі описав архимандрит Еміліано Фабрікаторе, екзарх-ординарій монастиря Св. Марії Гроттаферратської. На підтвердження своїх слів священник наводить роздруковку електронного листа, отриманого від групи Догнала, в якому вони з неприхованою зневагою і хамством «закликають» італійський монастир до співпраці «у битві проти сатани і Папи Римської Церкви». Обізвавши італійських василіян «літніми, хворими, психопатами», догналіти набрались такого нахабства, що вимагають «надіслати їм гроші та віддати монастирі».

Архимандрит Еміліано Фабрікаторе у своєму листі до префекта Конгрегації для Східних Церков з цього приводу пояснює, що все почалося з прийому у новіціат двох чоловіків з України – Петра Дзюраха та Євгенія Менжинського. Згодом з'ясувалося, що вони належать до секти догналітів, чи, як вони самі себе називають, – «УПГКЦ». Обох засланців також було впізнано на відео, де вони разом з іншими сектантами намагались захопити церкву у Чорткові. А перед тим

усі члени новіціату цього монастиря отримували бунтівні листи від організації догналітів.

Наразі обох диверсантів виключено зі спільноти монастиря Св. Марії Гроттаферратської.

Листа архимандрита монастиря Св. Марії Гроттаферратської на адресу префекта Конгрегації для Східних Церков та до українських єпископів УГКЦ опублікував 3 жовтня «Католицький Оглядач». Додано також лист, який архимандрит отримав від догналітів.

Публікацію матеріалів супроводжує коментар головного редактора порталу о. Ореста-Дмитра Вільчинського: «Догналівська секта, відчуваючи власну нелегітимність, чинить спробу отримати кадри, виховані у католицьких монастирях та навчальних закладах. Тому чиняться спроби різноманітної інфільтрації у найрізноманітніші католицькі середовища. Також вони, очевидно, переслідують мету, щоби, проникнувши в різні католицькі заклади, знищити їх зсередини. Це не є нова тактика: подібним чином діють різні таємні товариства – масони, ілюмінати, розенкрейцери та їм подібні. Точнісінько таким чином діють і спецслужби різних країн, – зазначив священник. – Минаючи хамський тон догналівського «послання», мусимо звернути увагу на вислів «клятва

крові» – тобто це є клятва або підписана кров'ю, або кров використана у якомусь клятвенному ритуалі. В окультистів, магів, масонів, сатаністів і їм подібних «клятва крові» вважається дуже серйозним ритуалом посвяття у таємні знання і знаком беззаперечної вірності своїй організації. Потрібно зауважити, що в християнстві, навіть у його різних маргінальних проявах, така клятва є відсутня, оскільки вона для християн завжди асоціюється з сатанізмом».

За матеріалами: ugcc.lviv.ua,
«Католицький Оглядач»

АМЕРИКАНСЬКІ ВЧЕНІ:

НАУКА ПРИХОДИТЬ ВІД БОГА

В результаті п'ятирічного дослідження, проведеного під керівництвом соціолога з Гстонського університету Райс Елен Екланд, було встановлено, що більшість американських вчених вважає, що релігія і наука не суперечать одна одній. Соціологи опитали 275 вчених з 21-го університету США. Серед них були фахівці в галузі біології, фізики, хімії, соціології, економіки, психології та політології. І лише 15% опитаних заявили, що, на їхню думку, релігія та наука знаходяться в постійному протиріччі. Переважна більшість учених переконана, що як віра, так і наука є «реальними шляхами до знань».

«Громадськість часто має думку, що з розвитком секуляризації та науки знижується релігійність, наука нібито витісняє віру. Результати подібних досліджень, проведених серед усіма шанованих вчених, багато з яких вважає себе світськими, нерелігійними людьми, дають змогу ширше поглянути на цю проблему», – пояснила керівник дослідження.

Об'ємні інтерв'ю, взяті в американських вчених, виявили, що ті, з них, хто хоче примирити науку і віру, часто переконані, що «наука приходить від Бога», а також у тому, що «наука і віра надають реальну можливість вивчення та розуміння життя».

За матеріалами: Седмица.Ru

СТАЛІН ТА ГІТЛЕР БУЛИ НОМІНАНТАМИ НОБЕЛІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ МИРУ

На сайті Нобелівських премій з'явився список претендентів, яких висували номінантами на премію миру в період з 1901-го по 1950-й рік, але які так її і не отримали (за правилами комітету, імена номінантів тримаються в таємниці протягом півстоліття).

Судячи з цієї публікації, свого часу на здобуття премії миру висувалися Йосиф Сталін (навіть двічі – в 1946-му і 1948-му роках), Адольф Гітлер (в 1939-му) та Беніто Муссоліні. Пропонували і Вінстона Черчілля, але замість цього він отримав у 1953-му році премію з літератури. У різні роки розглядалися також кандидатури Льва Толстого, Еріха Марії Ремарка, Миколи Реріха, а також царя Миколи II.

За даними офіційного сайту, на сьогодні серед лауреатів премії миру налічується 97 осіб, серед яких – 12 жінок і 20 організацій. У цього річного списку претендентів на винагороду – 241 кандидат (53 з них – громадські та матеріалами ТСН міжнародні організації).

МУСУЛЬМАНИ ВИМАГАЮТЬ ЗМІНИТИ ПРАПОР ШВЕЙЦАРІЇ

Мусульманська громада у Швейцарії вимагає зміни «нетолерантний» державний прапор країни, де вони проживають. За їхніми словами, білий хрест на червоному тлі – християнський символ – не тільки ображає їхні релігійні почуття, але й «не відповідає сьогоденній мультикультурній Швейцарії».

Провідники громади стверджують, що готуються до запуску великомасштабної кампанії з метою «переконати швейцарців прийняти прапор, менш образливий для мусульманських іммігрантів». «Просто необхідно розділяти Церкву і державу. Швейцарія сьогодні вирізняється яскравим релігійним і культурним розмаїттям, – заявляє віце-президент цієї мусульманської групи Івік Петрусич. – Ми повинні порушити питання, чи хоче держава продовжувати підтримувати символ, в який багато хто просто не вірить».

Натомість мусульмани запропонували повернути прапор Гельветійської Республіки – він був у кантонах державним п'ять років – під час окупації Швейцарії наполеонівською Францією.

Водночас доречно нагадати, що в 2009 році швейцарські політики заборонили будівництво в країні мінаретів. Рік по тому було вирішено негайно депортувати будь-яких іммігрантів, які скоїли тяжкі злочини. А до цього цілу хвилю обурення правозахисників спричинили швейцарські супермаркети, які офіційно заборонили своїм працівникам носити на роботі хустки.

За матеріалами: «Українська правда. Життя»

«ПАПСЬКА» ЛАВКА ЗА 410 ЄВРО

Архидієцезія Фрайбурга вирішила продавати лавки, які виготовили для Меси з участю Папи Венедикта XVI. Ці лавки мають 5 метрів довжини та важать близько 140 кілограмів. Їх можна замовити в інтернеті на сайті www.papstbank.de. Віднедавна, коли про це з'явилася інформація, зроблено уже кілька десятків замовлень. Щоб забрати на пам'ять лавку з ялинових дерев, слід заплатити 410 євро та ще 80 – за перевезення.

Перших 5 тисяч дерев'яних лавок були представлені на площі у Фрайбурзі, де 23 вересня 2011 року Папа відправляв Службу Божу. Вони надійні, виготовлені зі струганої деревини товщиною 3,5 см та підтримуються на двох масивних балках. Частина деревини, з якої виготовлені лавки, походить з лісів, що належать Церкві.

Нагадаємо, що апостольська подорож Венедикта XVI до Німеччини тривала з 22 по 25 вересня. Святіший Отець відвідав Берлін, Ерфурт та Фрайбург.

За матеріалами: wiara.pl

Патріарх Святослав:

ПОМІСНА ЦЕРКВА МОЖЕ ВІДБУТИСЯ СКОРИШЕ, АНІЖ МИ ДУМАЄМО

Блаженніший Патріарх Святослав (Шевчук) – один із наймолодших очільників Української Греко-Католицької Церкви. Із його обранням Головою УГКЦ пов'язують нове дихання Церкви та посилення її впливу на суспільні процеси. Молодість та енергія Блаженнішого дозволяє активніше впроваджувати ідеї та принципи християнського буття не лише в Україні, але й за її межами.

З Блаженнішим ми зустрілися у його замській резиденції у Києві, напередодні візиту до Апостольської Столиці. Простий, відвертий та комунікабельний владика Святослав справляє приємне враження у спілкуванні, а його динамізм і рішучість підкреслюють харизму Глави УГКЦ та вселяють певність майбутнього Церкви.

– Ваше Блаженство, найперше вітаю Вас із обранням Головою багатомільйонної УГКЦ. Скажіть, будь-ласка, чи було це для Вас несподіванкою? Чи одразу Ви погодилися очолити Церкву?

– Ви не перший, хто ставить мені це запитання. На нього я завжди відповідаю так: для мене, мабуть, як і для Синоду, це обрання стало повною несподіванкою. Я справді готувався повертатися назад до Аргентини і продовжувати розпочаті там справи. Але так вийшло, що Господь Бог розпорядився по-своєму, і Владика обрали мене Головою Української Греко-Католицької Церкви. Це обрання стало для мене несподіваним поворотом у житті.

– У своїй першій проповіді як Глава Церкви, Ви заговорили про «весну Греко-Католицької Церкви». Чи означає це суттєве омолодження? Деталізуйте, якщо можна.

– У своїй проповіді я не сказав нічого нового, а лише привернув увагу до відносно молодого нашої Церкви. Коли мова йде про середній вік духовенства і монашества Української Гре-

ко-Католицької Церкви, – а він складає 35 років, – то ми справді є дуже молодою Церквою. Очевидно, так сталося історично, що сьогодні нашій Церкві десь бракує священнослужителів середнього віку, від 45 до 55 років. Цей віковий проміжок у нас незаповнений. На це були історичні причини: в контексті життя в Радянському Союзі, коли існували підпільні семінарії і доступ до них був обмежений, цей віковий прошарок у нашій Церкві є недостатнім. Тому я нічого іншого не сказав, а лише констатував факти. Очевидно, що сьогодні молоде покоління в УГКЦ все більше перебирає на себе відповідальність за Церкву – як на рівні єпископату, так і на рівні єпархій та релігійних спільнот.

– Коли мова йде про будівництво нашого Патріархату чи перешкоди, котрі стоять на його шляху, то вони мають не стільки зовнішні, як внутрішні перепони. Можливо, їх причиною є труднощі нашого росту: ми ще розвиваємося і зростаємо до патріаршої гідності. Кожен наш крок, синод, собор чи будівництво міжєпархіальних структур – це є кроками зростання до повноти патріаршого визнання. Про ці елементи нашого внутрішньоцерковного життя ми говоримо з Апостольською Столицею і робимо це в робочому порядку. Я думаю, що усі разом, як діти Української Греко-Католицької Церкви, повинні активно для неї служити і бути її справжніми живими організаціями. Ось тоді ми справді збудуємо наш Патріархат.

– Коли мова йде про будівництво нашого Патріархату чи перешкоди, котрі стоять на його шляху, то вони мають не стільки зовнішні, як внутрішні перепони. Можливо, їх причиною є труднощі нашого росту: ми ще розвиваємося і зростаємо до патріаршої гідності. Кожен наш крок, синод, собор чи будівництво міжєпархіальних структур – це є кроками зростання до повноти патріаршого визнання. Про ці елементи нашого внутрішньоцерковного життя ми говоримо з Апостольською Столицею і робимо це в робочому порядку. Я думаю, що усі разом, як діти Української Греко-Католицької Церкви, повинні активно для неї служити і бути її справжніми живими організаціями. Ось тоді ми справді збудуємо наш Патріархат.

– Пам'ятаю, що проголошення Патріархату свого часу пов'язували з візитом до України Святішого Отця Івана Павла II, але тоді цього не сталося. Чому?

– Коли вперше в історії України до нашої держави приїхав Святіший Отець, тоді було дуже багато різних припущень та здогадок: що до нас він із собою привіз і що проголосить. Це стосувалося і питання Патріархату. Однак мушу сказати, що більшість здогадок були лише здогадками. Отож, у контексті першого візиту нині блаженного Івана Павла II не йшла мова про проголошення Патріархату УГКЦ. Метою тодішнього візиту було якнайглибше ознайомлення Папи з діяльністю нашої Церкви, її віковими традиціями. Ми хотіли, щоб Святіший Отець побачив цей багатомільйонний патріарший збір. Саме з таким завданням ми й уклали візит Глави Католицької Церкви. Це не був візит вимоги – це був візит радості, і ми тоді тишилися присутністю наступника престолу апостола Петра.

– Ваше Блаженство, чи передбачається найближчим часом візит Папи Бенедикта XVI?

– Наскільки мені відомо, якогось офіційного запрошення від української держави, української влади для Святішого Отця не було. Очевидно, що ми будемо чекати такого візиту у майбутньому і хочемо, щоб він мав не менший масштаб, аніж приїзд до України блаженного Івана Павла II. А тому все для цього зробимо.

– В одному з перших своїх інтерв'ю як предстоятель УГКЦ Ви сказали про можливий діалог і зустріч з Патріархом Російської Православної Церкви Кирилом. Про що б Ви хотіли говорити з ним? На що готові піти греко-католики, щоб, м'яко кажучи, припинити неприязнь між двома релігійними громадами?

– Про це сьогодні багато говорять і роблять з цього щось надзвичайне. Але ми живемо у

такий період, де подібні зустрічі не мають ставати чимось сенсаційним, зустрічами компромісів, здавання чи здобуття позицій. Коли очільники Церков не зустрічаються, то це означає, що вони не до кінця ідуть у ногу з сучасним світом. Тому свого часу блаженний Іван Павло II, а нині і Святіший Отець Бенедикт XVI, чимало заявляли про бажання таких зустрічей. На жаль, з боку Московського Патріархату ми бачимо повну неготовність до таких зустрічей. Коли мова йде про нашу Церкву і про мене особисто, то я про це вже багато говорив і думаю, що зустрічі такого масштабу є вкрай необхідні, але не для того, щоб одна зі сторін ішла на якісь жертви, бо тоді вони ніколи не відбудуться. Вважаю, що такі зустрічі якраз і послужать тому, щоби пізнати один одного, усунути певні упередження, що існують як певний стереотип та пережиток минулого. Такі зустрічі вкрай необхідні для того, щоби ми загоїли рани минулого. Без сумніву, Українська Греко-Католицька Церква носить на своєму тілі чимало ран, завданих Львівським псевдособором, внаслідок якого була проголошена ліквідація нашої Церкви сталінським режимом. Якраз цього року ми з сумом обходили 65-річницю цього, я б сказав, братовбивчого акту. Очевидно, такі зустрічі допоможуть нам проторувати шлях до взаємного примирення. А без взаємного примирення, оздоровлення нашої пам'яті я не бачу здорового і конструктивного майбутнього.

– Як плануєте вибудувати стосунки із владою, яка не вельми прихильно ставиться до Української Греко-Католицької Церкви? Нещодавно на Синоді єпископів УГКЦ, що проходить у Бразилії, була дана жорстка оцінка політичній ситуації в Україні. Чому це питання виникло на такому поважному рівні?

– Найперше, історія нашої Церкви показує, що більшість часу нашого існування тривало в умовах правління влади, яка не була прихильною до нашої Церкви. Тому нам не зникати до неприхильної до нас влади. Протягом своєї історії ми завжди намагалися відстоювати інтереси нашого народу, конструктивно будувати громадянське суспільство і справді були душею нації. Свої функції щодо суспільної місії Українська Греко-Католицька Церква вбачає і сьогодні. Коли мова йде про лист, який ми скерували Президенту України в контексті нашого Синоду в Бразилії, то такі листи мають радше протоколярний характер. Завжди під час такого зібрання ми пишемо «Листа єдності» до Святішого Отця, скеровуємо лист до президента цієї держави, де ми збираємося. Під час останнього Синоду ми скерували лист до пані Президента Бразилії і, звичайно, не могли не скерувати листа до нашого Президента, який у кінці жовтня планує відвідати Бразилію. І в листі до керівника України ми просто зобов'язані були говорити правду про ті болючі моменти нашого буття в Україні. Але наші слова не мали на меті щось скартати чи знищити. Навпаки, своїми словами ми хочемо будувати. Це були слова критики, але критики

конструктивної. Як душпастирі, ми просто не могли не висловити свою стурбованість тими процесами, які відбуваються в Україні. З вуст нашого Президента ми не раз чули аналогічну з нашою стурбованість. Наприклад, він не раз жорстко критикував судову систему в Україні і так далі. Отож, до певної міри, ми відчували обов'язок висловити правду про нашу дійсність – для того, щоб можна було спільно будувати нашу незалежну країну, яка цього року святкує свою 20-ту річницю.

– Нині точиться багато розмов про переслідування Української Церкви. Про це свого часу натякав Блаженніший Любомир, відкрито про це говорить Патріарх УПЦ КП Філарет. Якщо така тенденція стане загрозливою, як буде діяти УГКЦ і чи готова Церква до співробітництва з іншими релігійними конфесіями?

– Дякувати Богу, про якісь переслідування нашої Церкви в Україні ми говорити не можемо. Таких фактів ми не маємо. Можливо, є певне нерозуміння природи Церкви, її місії в суспільстві, зокрема місії Української Греко-Католицької Церкви. Так, у певних випадках ми бачимо неоднакове, нерівне ставлення влади до представників різних конфесій. Подекуди відверто фаворизується Українська Православна Церква Московського Патріархату. Ми про це відкрито говорили і говоримо. Хоча Президент і заявляв про однакове ставлення до усіх Церков в Україні, проте, – і в своєму листі ми це говоримо, – що в різних регіонах держава ця рівність досить порушується. Тому коли мова йде про діалог із нашою сучасною владою, то ми намагаємося пояснити природу та місію УГКЦ.

Коли мова йде про співпрацю з іншими конфесіями, то вона є досить конструктивною, на рівні Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка об'єднує близько вісімнадцяти різних релігійних та церковних структур, які діють нині в Україні. До речі, цього року ця Рада відзначає 15 років своєї діяльності. Це є неурядова громадська організація, до якої входять лідери 90 відсотків віруючих України. В контексті такої співпраці ми, насправду, можемо будувати міжрелігійний діалог, захищати суспільний мир, зокрема, в релігійному полі. Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій на нині є моральним авторитетом і до неї прислухаються, передовсім – українське суспільство.

– Теза про створення в Україні єдиної Помісної Церкви, про що говорив перед виборами Президент Янукович... Ви її поділяєте? Якщо так, то на яких засадах і під чією релігійною юрисдикцією таке утворення можливе?

– Коли мова йде про єдину Помісну Церкву, то, думаю, таким є прагнення усіх християн України, зокрема, спадкоємців Володимирова хрищення, бо поділ між християнами є великою перешкодою для успішної проповіді Христового Євангелія. Якщо говорити про методи та способи, як досягнути такої єдності, то, очевидно, що питання має розглядатися виключно у духовній та церковній площині і аж ніяк не має бути політичним

або передвиборчим проектом того чи іншого лідера. Церква не є політичною структурою. Церква – це духовний організм, який має невидимі і видимі складові. Якщо говорити про невидиму складову Христової Церкви, то вона є єдиною, і можна казати, що в Україні існує єдина Помісна Церква. Усі ми сповідуємо єдиний Символ віри і молимося: «Вірую в єдину святу соборну апостольську Церкву...» Але в цьому людському, чи видимому вимірі, внаслідок тих чи інших історичних обставин, виникли розподіли. І сьогодні ми маємо все зробити, щоб цей невидимий вимір сповна проявився у нашому щоденному бутті. Церковна єдність мусить вийти з нутра усіх Церков. Вона не може бути накинута зовні тим чи іншим Президентом або ж політичним діячем.

Сьогодні ми справді намагаємося будувати конструктивний діалог з нашими православними братами, співпрацюємо в різних акціях. Зі свого боку ми справді прагнемо єдиної Помісної Церкви, а те, коли ми її збудуємо, залежить не лише від нас, бо це справа не лише людська – це справа Божа. Свого часу я казав, що коли ми справді хочемо єдності, будемо за неї молитися, будемо її будувати, то Господь Бог може нас усіх здивувати: єдина Помісна Церква може відбутися швидше, аніж ми думаємо.

– *Якщо вернутися до проблем УГКЦ... Досі Церква вважалася сильним монолітом з віковими традиціями. Однак сьогодні дедалі частіше лунають розмови про розкол. З'явилися «підгорські монахи», не виключені й інші релігійні структури. Як будете цього уникати або навіть протистояти?*

– Впевнено можу сказати, що розколу в нас не існує. Українська Греко-Католицька Церква є монолітом, можливо, навіть на-

багато сильнішим, ніж це було ще років 20 тому. Сьогодні справді створюються групи, які маскують себе під Греко-Католицьку Церкву або ж присвоюють собі наше ім'я. Вони називають себе або традиційною Греко-Католицькою Церквою, або «правовірною», а завтра придумують ще якусь «найістиннішу», «найчеснішу» Греко-Католицьку Церкву. Але це не наше. Ми намагаємося зміцнювати свою Церкву, дбати про неї. Повторюся – УГКЦ є монолітною. Хотів би побажати нашим вірним дослухатися до голосу своїх душпастирів, які скажуть, де є істинна Греко-Католицька Церква і хто є її членом, а хто просто маскується під її душпастирів.

– *У розвинутих європейських державах – високий комфорт життя, проте низька релігійність. У нас – навпаки. Однак ми прагнемо до Європи. Як Ви вважаєте – нам вдасться інтегрувати в Європу християнські цінності, чи навпаки – наші храми з підняттям життєвого рівня спорожніють?*

– Якщо ми говоримо про релігійність, то ми говоримо про дуже глибокий і багатогранний феномен людського буття. Від природи людина є істотою релігійною, тому її релігійність не може зменшуватися чи збільшуватися або видозмінюватися. Коли ми говоримо про Україну, то наша релігійна складова відіграє дуже важливу роль у суспільному житті. Натомість у багатьох європейських країнах вважається, що духовне, релігійне життя є чимось абсолютно приватним, яке не повинно впливати на суспільство. Подекуди побутує думка, що говорити про віру не є сьогодні знаком культурної людини. До певної міри це є феномен сучасної секуляризованої культури, яка намагається усунути з суспільного життя будь-який релігійний елемент. Але це аж ніяк не зменшує релігійності тих

же європейців, які занурюються у глибоко приватне життя.

Україна однозначно є європейською державою. Сьогодні ми втілюємо у своє життя ті цінності, які називаються європейськими. Але для нас, як для Церкви, є дуже важливо, аби українське суспільство не піддалося тій секуляризації, на яку нині хворіє багата Європа чи Північна Америка. Тому секуляризм, який, до певної міри, заганає в глухий кут релігійні потреби людини, не сприяє повноцінному розвитку людської особистості. Коріння того, що сьогодні у західному світі є певна криза, в тому числі й фінансова, прослідковується у духовній, релігійній кризі людини. Думаю, що, будуючи Україну, як інтегральну складову частину європейської сім'ї народів, ми повинні свідчити про важливість духовних, релігійних і християнських джерел тої ж Європи. Тоді ми, насправду, внесемо важливу лепту в розбудову справедливої, повноцінної і культурної Європи у майбутньому.

– *Як часто навідуєтеся в Стрий, звідки Ви родом?*

– Чесно кажучи, дуже рідко. За останні півроку вдома був всього два рази. Перший раз приїжджав до Стрия на свято ікони Лиської Богородиці. Якщо не помиляюся, це було 10 липня. Як Глава УГКЦ, взяв участь у багатотисячній прощі, на яку прийшли не лише стріяни, але й жителі навколишніх містечок і сіл. Другий раз я поїхав додому, щоб охристити свого новонародженого племінника. Це був особливий момент і свято для усієї нашої родини. Мене вдома завжди чекають. Я намагаюся хоча б по телефону підтримувати контакт із батьками, братом та його сім'єю.

– *Наостанок що б хотіли сказати вірним своєї Церкви в Галичині і взагалі всім християнам?*

– Хотів би побажати такі три речі. Найперше, хочу закликати

всіх, особливо молодих людей, не соромитися своєї віри, бути справжніми християнами і свято берегти скарб віри, який передали нам наші попередники – діди і прадіди. Цей унікальний скарб має стати наріжним каменем нашого особистого життя і соціального будівництва.

Друге побажання. Хотів би закликати усіх любити свою Церкву, довіряти їй. Українська Греко-Католицька Церква – це є Церква, яка перейшла горнило мучеництва, що було серйозним випробуванням на правдивість, зрілість і церковну істинність. Сьогодні, як справжня Христова Церква, Греко-Католицька Церк-

ва возвеличена в усьому світі. Через те дуже важливо, щоб її любили і цінували рідні діти тут, в Україні.

І третє. Ті особи, які нині несуть відповідальність за українське суспільство в органах державної влади, – щоб вони виконували свою місію як один із важливих елементів християнського служіння своєму ближньому, а відтак – Господу Богу. Тоді наш народ і наша держава матиме світле майбутнє!

– *Дякую за розмову.*
– Дякую Вам і нехай береже вас милостивий Господь!

Розмову вів Іван ХАС, galinfo.

ЧОМУ В УПЦ РОЗЧАРУВАЛИСЬ У ПАТРІАРХОВІ КИРИЛІ?

Кирило – надзвичайний патріарх. За всю історію РПЦ такого наполистоного і нахабного ще не було. Це впливає з його індивідуальних особливостей. Він – добрий пропагандист імперської ідеї. Чимось нагадує міністра гітлерівської пропаганди Йозефа Геббельса. Той теж не гребував жодними аргументами і добре їх обґрунтовував з погляду інтересів німецької політики. Тут методика така сама. Кирило вибірково ко-

ристується окремими цитатами з Біблії про те, що влада РПЦ та Московського патріархату поширюється на цілу територію колишнього Радянського Союзу. Передусім – на слов'янські країни: Росію, Україну та Білорусь. Тепер він «пришпандьорив» сюди ще й Молдову. Бо Молдова, як колишня інтегральна частина Румунії, теж православна. Він відвідує лише ті області, де має бодай якусь підтримку.

Ненавість архиєре-

ів УПЦ до Кирила з кожним його візитом зростає. Кожному помітна його брутальна поведінка – цілковито ігнорує митрополита Володимира. Абсолютно не нормальна обстановка, коли патріарх РПЦ приїжджає на територію «незалежної» УПЦ без узгодження з її керівництвом, куди хоче і як хоче. Вона не має прецедентів у православному світі. Ініціатива має йти від предстоятеля місцевої церкви – УПЦ. Він, за протоколом, має бути присутнім на заходах за участю патріарха. І тут зневага – Кирило приїжджає на запрошення обласних архиєреїв. Це брутальне порушення грамоти, даної УПЦ про незалежність управління.

Кирило може забрати в Української Православної Церкви навіть те, що вона має. Зараз ідуть такі розмови, бо, фактично, УПЦ досі адміністративно підпорядкована РПЦ. Йї не

дали ні автокефалії, ні автономії. Статус не узгоджений і Кирило дратує незалежність українських єпископів. Надання самостійного управління – це нонсенс. Перший ступінь незалежності Церкви – це автономія, другий ступінь – повна автокефалія. РПЦ у 1990-му не дала ані першого, ані другого, а вигадала третю формулу – «самостійне управління». Досі ніхто не розуміє, що це таке. Це можна порівняти з тим, що раніше була коротка прив'язь, а зараз її трошки подовжили. Але прив'язь є, тому смикнути можуть у будь-який час.

Російська Православна Церква більше порушує канони і правила, ніж УПЦ Київського патріархату. Грамоту про самостійне управління тодішній патріарх РПЦ Алексій II давав саме митрополитові Філарету. Тоді сподівалися, що це тимчасово. 1992-го українські єпископи на

чолі з предстоятелем УПЦ Філаретом звернулись до РПЦ з проханням надати автокефалію. Але тоді це брутально відкинули і почали заламувати руки єпископам. У травні 1992 року провели свій, розкольницький і розбійницький, Харківський собор. А тепер звинувачують Київський патріархат у розколі.

Позиція РПЦ може підтовхнути УПЦ до автокефалії. Зараз іде підкилмина боротьба. В УПЦ наростає глибока криза, адже дедалі більше молодих єпископів обурюються такою поведінкою Кирила і його наступом. Але треба вичекати, ще ситуація не дозріла.

Українська влада досі сприяє Кириловим зазіханням. Дивно поводяться українські посадовці, які змушують губернаторів мало не встеляти йому дорогу квітами. У Чернівцях його взагалі не хотіли бачити, але надійшла рознарядка з центру. Це

при тому, що у Молдові Кирилові навіть не дозволили покласти квіти до пам'ятника! Молдовська влада поводить себе набагато стриманіше. Цей клубок дуже заплутаний на політиці. Наша влада зараз не хоче дратувати московського патріарха, який є представником дуєту Путін-Медведев. Але і влада така поведінка вже дуже дратує, адже уродженець мордовського села Оброшино з татарським прізвищем Гундяєв робить себе

«руссім!» У нас достатньо є своїх єпископів, набагато кращих від нього.

Дмитро СТЕПОВИК, релігієзнавець, провідний співробітник Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Максима Рильського НАН України, професор історії мистецтва Київської духовної академії, професор історії культури Українського Вільного Університету в Мюнхені Gazeta.ua

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – львів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товаровзнавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-174-27-50.

35) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 09.11.1971 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 68 кг.; очі – зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – вірний, простий, доброзичливий; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра і чесна дівчина; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – спеціально-технічна; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(068)-502-95-09.

36) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 20.12.1975 р.н.; ріст – 177 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, ширший, працюючий; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, психологія; (11) – добра, чесна, без ш/з, не схильна до повноти; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в будівельній галузі; (15) – матер. незалежний, житлово – частково; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Дубляни; контакт. тел.: +3-(096)-369-56-87.

37) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширший, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, шира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см.; можливо: розлучена, ЦУП (церк. уневаж. подр.), із здоров. дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-906-76-55.

39) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 07.11.1959 р.н.; ріст – 183 см.; вага – 93 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – настирливість в досягненні мети; захоплення, інтереси: – краєзнавство, історія, нумізматики; (11) – взаємна симпатія; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: 0-(259)-3-33-38.

40) група «Б»: ФРАНИК. Українець, християнин, 04.02.1941 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 67 кг.; очі – (-); волосся – (-); (7) – середній; (8) – знайдіть; (10) – працюючий, рухливий, люблю спорт; захоплення, інтереси: – збудував хату, займаюсь репетиторством по математиці і фізиці; (11) – вік 61-66 р., вага < 80 кг., ріст < 170 см.; (12) – (-); (13) – 14 місяців; (14) – вдівець; мета знайомства: – створення сім'ї; (15) – 2 незалежні доньки, 4 внуки, всі живуть окремо; професія: – інженер-радіст, пенсіонер; (17) – матер. та житлово незалежний, проживаю сам; (18) – Львівська обл., Винники; контакт. тел.: +3-(067)-852-80-58.

41) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 31.05.1984 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважений, цілеспрямований; захоплення, інтереси: – мистецтво, подорожі; (11) – відверта, повага до чоловіка; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – зварювальник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-504-81-45.

43) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійний, врівноважений, освічений; захоплення, інтереси: – різні; (11) – врівноважена, освічена, добра; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; (15) – сину 18 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-496-27-77.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ "НАША ДРУЖНА РОДИНА"

Нехай Вам всім щастить у житті!

1) Всіх читачів газети «Мета», яких зацікавила діяльність християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» і які бажають, особисто дізнатися себе, більш детально ознайомитися із концепцією діяльності КЗНДР при газеті «Мета», ознайомитися з особливостями роботи даного Клубу, ознайомитися з побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(70) - 2(71) за 2011 рік – запрошую звертатися до координатора християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) 3 червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932; Галимурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів

ЖІНКИ:

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія: – музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товариське спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, львів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162

анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000 Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

До уваги дописувачів!

1) З № 9 (78) газети «МЕТА» оголошення: № 72 (жін.) – знято з публікації; № 42 (чол.) – знято з публікації без права подальшого поновлення особи в членстві КЗНДР.

2) Всім запрошеним на індивідуальну зустріч із координатором КЗНДР потрібно мати з собою: а) паспорт; б) відповідний документ, який засвідчує причину самотності даної особи. Пункт б) стосується: а) розлучених осіб з церковним уневаженням їх попереднього подружжя; б) вдовців та вдів;

3) Координатор КЗНДР не проводить

см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працюючий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-570-56-22.

65) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, православна, 20.03.1973 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, товариська, весела; захоплення, інтереси: – духовне життя, природа, подорожі; (11) – чесність, побожність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота у сфері обслуговування; (15) – матеріально незалежна, проживаю з батьками; (16) – Рівненська обл.; контакт. тел.: +3-(098)-922-39-05.

66) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 10.06.1988 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 70 кг.; очі – голубі; волосся – темно-русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, працелюбна, весела; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – надійний, працюючий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – тов. стосунки, створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-437-59-45.

67) група «Б»: ЯРИНА. Українка, греко-католичка, 29.05.1969 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – інколи паління; (10) – енергійність, відповідальність, чесність, доброта; захоплення, інтереси: – краєзнавство, подорожі, фото/відеозйомка, рукоділля; (11) – добрий, порядний, чесний, самодостатній; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – ЦУП (церк. уневаж. подр.); (15) – дітей не маю, але планую; професія: – лікар; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(095)-603-21-04.

68) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – лікар, інтелігентний, господар, життєрадісний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово незалежна, маю власний будинок; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-23-69.

69) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 11.06.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – голубі; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – працююча, доброзичлива, відповідальна, врівноважена; захоплення, інтереси: – спорт, музика, подорожі; (11) – приємної зовнішності, до 38 р., без ш/з

листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить за вказаним вище телефоном та графіком роботи;

4) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції для членів Клубу, а саме:

- не були на індивідуальній зустрічі та розмові з координатором КЗНДР;

- не отримали безпосередньої (від координатора Клубу) усної інформації та персональної «Пам'ятки...» щодо правил членства в КЗНДР та бланку клубної анкети відповідної групи («Н» або «Б») для індивідуального заповнення;

- не відповідають на всі пункти «Анкета...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (стосується дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон (так як спілкування поміж членами Клубу проводиться виключно по телефону);

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неуважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

та судимостей, працюючий, бажано з вищ. освітою; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель англ. мови; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-717-50-02 або: +3-(093)-845-32-33.

70) група «Б»: СВІТЛАНА. Українка, православного обряду, 06.09.1966 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, романтична, надійна, акуратна, працелюбна, чуйна; захоплення, інтереси: – музика, театр, читання, подорожі; (11) – працюючий, надійний, щоби не пив і не курив; (12) – так; (13) – 16 років; (14) – вдова; (15) – сину 21 рік, здоров'я задовільне, працює продавцем; професія: – вихователь д/у, приватна діяльність; (17) – матеріально незалежна, проживаю з сином і мамою; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – Буський р-н, м. Буськ; контакт. тел.: +3-(097)-223-43-40.

73) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 08.05.1980 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 65 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – спокійна, романтична; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, читання книг; (11) – відповідальний, чесний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – соціальний працівник; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-626-56-34.

74) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.07.1982 р.н.; ріст – 153 см.; вага – 70 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працюючий; захоплення, інтереси: – спілкування з людьми; (11) – без шкідливих звичок, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, менеджер з реклами; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-235-57-92.

75) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – здорова, незначна вада в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання створити сім'ю та мати дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-680-65-05.

76) група «Н»: НАТАЛІЯ. Українка, православна, 02.07.1976 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – зелені; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, добра, товариська; захоплення, інтереси: – подорожі, мови, читання книг, релігія; (11) – добрий, чесний, порядний, без ш/з; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежна, проживаю з родиною; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(093)-718-27-98.

ЗАЛЕЖНОСТІ У ПІДЛІТКІВ

НАРКОТИКИ

ДОРОГА В ПЕКЛО ЧЕРЕЗ РАЙ

За даними МВС України, на сьогодні офіційно зареєстровано близько 500 тисяч наркоманів, з яких 171,6 тисячі вживають наркотики регулярно. При цьому близько 5 тисяч наркозалежних не досягли 18 років. Найбільше наркозалежних проживає в південних областях України. Найбільше уражені наркоманією Дніпропетровська, Донецька, Луганська та Запорізька області, а також Автономна Республіка Крим і Київ. Але реальна кількість наркоманів може бути в 10 разів вища.

Наркотик – це речовина, яка викликає фізичну і психічну залежність та змінює психіку. Відчуті дію наркотика і не «втягнутись» – неможливо. Середня тривалість життя людини після початку регулярного прийому наркотиків становить 7 років. Наркомани рідко доживають до 30-річного віку. Вживаючи наркотик, наркоман насамперед ставить під удар власний мозок, обманюючи його. Емоції наркомана вже не залежать від впливу зовнішнього світу, від подій, що відбуваються: він живе у штучно створеному, віртуальному світі ілюзій, байдужий до навколишнього світу та оточуючих людей. Наркотик замінює йому увесь світ в усьому розмаїтті та красі. Мозок наркомана – генератор помилкових відчуттів та емоцій.

Залежно від механізму впливу на центральну нервову систему людини, наркотики поділяються на депресанти, стимулятор-антидепресанти, галюциногени та деякі інші. Встановлено, що ЛСД (галюциноген) негативно впливає на механізм спадковості: навіть одноразове вживання галюциногенів, особливо ЛСД, може призвести до порушення генетичного коду та народження неповноцінних дітей. Вживання ЛСД та інших галюциногенів тягне за собою роздвоєння особистості. Із вживанням фентанілу, якого називають «білим китайцем», що асоціюється з азійським героїном, пов'язана величезна кількість смертельних випадків.

ЧОМУ ПІДЛІТКИ ПОЧИНАЮТЬ ВЖИВАТИ НАРКОТИКИ?

В основі психології наркоманів-початківців, вважає Юрій Чапала («Папам и мамам о наркотиках и наркоманах»), знаходяться два основних міфи:

- міф про «кайф», з яким не можуть зрівнятися жодні відчуття і радості життя;
- міф про власну «нарковразливість»: кожен, навіть найбільш затятий наркоман, у

глибині душі щиро вірить, що, мовляв, при великому бажанні він завжди зможе «зіскочити з голки», «зав'язати». Але якщо теоретично це, в принципі, можливо, то на практиці все виглядає зовсім по-іншому. Наркоманія – це, насамперед, важке психічне захворювання, яке, прогресуючи, пригнічує в людині вольові якості, вбиває їх. Жоден наркоман, який потрапив у залежність, за рідкісними винятками, не в змозі самостійно припинити вживання наркотиків: для цього потрібна допомога оточуючих і тривалий час.

Найбільш поширеними причинами і спонуканими до вживання наркотиків є:

- тиск однолітків;
- цікавість, бажання «вбити нудьгу»;
- схильність до ризику та прагнення бути «крутим»;
- протест навколишньому світові, прагнення довести свою незалежність;
- перенасиченість дозволяям та розкошами (з другого боку – невеликий вибір розваг, байдужість до молоді);
- підлітки без нагляду (для дитини, яка після уроків приходить в порожню квартиру, існує вдвічі більша вірогідність палити, приймати алкоголь чи наркотики);
- сексуальне або фізичне насильство (виявлена сильна залежність між насильством і подальшим початком прийому наркотиків);
- бажання «втекти» від життєвих проблем, довготривалих стресів і прагнення заглушити внутрішній біль;
- незрілість особистості (особи з низькою самооцінкою і відчуттям самоізоляції більш схильні стати наркоманами, але самі по собі ці фактори не викликають наркотичної залежності);
- духовний вакуум в житті (людина створена на образ та подобу Богу і має внутрішню потребу в реальних відносинах з Богом; коли ця потреба не задовольняється, людина шукає чогось іншого, чим можна наповнити своє існування);
- приклад батьків.

НАСЛІДКИ

- Наркомани є найбільш небезпечною групою ризику захворювання на СНІД (серед хворих на СНІД 70% – це наркомани).
- Незважаючи на обстоювання власної поведінки, внутрішню наркоман усе ж відчуває вину і сором за свою грішну поведінку. Такі почуття призводять або до навернення, або до відчаю і ще більшої залежності.
- Сексуальна активність.

• Прогули уроків і проблеми з поведінкою (гіперактивність або депресія).

• Втрата всіх попередніх зацікавлень і мотивацій. Наркозалежні перестають учитися, спілкуватися з батьками, родиною, колишніми друзями. Коло знайомих звужується до спілкування з такими ж узалежненими.

• Самогубства і смертність як наслідок передозування та нещасних випадків у ДТП.

• Злочинність (усі думки наркомана спрямовані на те, щоб «дістати» дозу; оскільки на це потрібні гроші, наркоман здатен на будь-який злочин).

• Фізіологічні наслідки: блідий, нездоровий вигляд, сонливість, втрата ваги, підвищена чутливість до болю, головокружіння, тиск у скронях, нежить, подразнюючий кашель, позіхання, шлунково-кишкові розлади, надмірне вживання солодоців, різке розширення або звуження зіниць, почервоніння очей, свербіння, надмірне потовиділення, «гусяча шкіра», тремтіння, гнійні нариви на кінцівках, жовтяниця.

• Зовнішність: вигляд п'яного без вживання алкоголю, і при цьому – вигляд отупіння.

Ось два свідчення наркоманів, які варто прочитати кожному з батьків:

«Неможливо описати людською мовою страждання, які я, раптово позбавлений звичних уколів, пережив у період так званої «ломки». Скажу одне: якщо я, померши, потраплю до пекла, то навряд чи там буде страшніше. Відчуваючи дикий, ні з чим не зрівняний біль у кожній клітинці тіла, будучи не в змозі заснути, я багато дів, що злилися в одне страшне, безперервне ніщо, кричав. Плакав, марив, повзав, наче черв'як, по цементній підлозі камери, відправляючи природні потреби «під себе». Я гриз залізні бруси нар. Пробував розбити голову об стіну. Кілька разів намагався перегризти собі вени, аби покінчити з цим жахом. Коли мені ставало особливо погано, і я втрачав свідомість, приходила медсестра, робила якісь уколи. Уколи приносили деяке полегшення, але ненадовго, всього на кілька хвилин – і потім все починалося знову... Я – засуджений, у мене – сім років позбавлення волі. Вже не сім, а чотири... бо три роки – як кризь пальці. Бо кожним нервом, кожною клітинкою тіла відчуваю бажання «вколотися». Ні, це не фізична потреба, адже «ломка» давно позаду. Скоріше це – нав'язливе бажання, яке мій розум не в силах подолати. Скажу відверто: якби зараз, у даний момент, у мене раптом з'явилася б можливість «ширнутися», зробив би це, не замислюючись, інстинктивно. Немає порятунку тому, хто зробив крок у прірву.

У своїй долі я нікого не звинувачую. Тільки от ніяк не можу уявити: ким я буду, вийшовши на свободу? Якщо чесно, то добре знаю своє майбутнє. Тільки думати про це страшно. Напевно, краще було б мене відразу розстріляти» (Леонід).

«... Від мене вже пахне землею, могилою... Мені ще немає 30 років, а я вже фактично труп. Одним словом, наркоша... Кинути вже не можу і ніколи не кину. «Ломку» ще, може, з горем навіпіл, і переніс би, «переку-

марився» б у ванній на горілки і дімедролі, але от побороти в собі постійне бажання «відтягнутися» просто неможливо. Тому що найстрашніше для наркомана – не фізична ломка, а ломка волі, коли нічого вже не можеш вдіяти з нестримною тягою до наркотику, коли відсутня у свідомості внутрішня опірність. Наркотик – це як смачний торт: якщо ніколи не пробував, то, побачивши його на столі і не знаючи його смаку, можеш спокійнісінько відмовитися. Але якщо спробував хоча б раз і відчув «кайф», то, потрапляючи в ситуації, коли на столі стоїть торт, а ти – голодний, то зразу згадуєш його смак, захищаєшся слиною і не можеш втриматися. Це як солодка липучка для мух, яку підвісили прямо в мозку. Тільки липнуть до неї не мухи, а думки. Про що б не подумав, в результаті виходить одне й те саме. Якби хто-небудь зміг віддерти цю стрічку і викинути! Але чудес не буває...» (Денис А., Дніпропетровськ).

ВИХІД

Проти нашої молоді ведеться цілеспрямована війна, уособленням якої є зображення черепа на футболках і навіть кросівках наших дітей. Як ви думаєте, чи це чиста випадковість – зростання наркоманії, алкоголізму, кількості самогубств у світі? Всього того, що веде до смерті або, принаймні, до злиденного, нікчемного існування?

Хоча у Святому Письмі нічого не говориться про наркотики, проте воно виразно засуджує все, що призводить до поневолення людини. «Вживання наркотиків завдає великої шкоди здоров'ю і життю людини. Воно є важкою провиною» (Кодекс КЦ, 2291).

Часто молодь вживає наркотики, аби втекти від проблем і заглушити внутрішню пустку, проте потрапляє в пастку. Мир і спокій може дати тільки Бог, і проблему з залежністю можна перемогти з допомогою всесильного і люблячого Бога. Проте наркотично залежна людина критично потребує й людської допомоги і сама не здатна вирватися з поневолення. Тому якщо ви виявили проблеми з наркотиками у вашої дитини:

- делікатно, але твердо поговоріть з дитиною, щоб вона визнала, що приймає наркотики;
- постарайтесь порозмовляти і зрозуміти її проблеми: чого вона боїться? що їй загрожує?
- наркомани, як правило, по-

терпають від низької самооцінки, а тому уникайте критики й осудження;

- допоможіть підлітку усвідомити, що Бог його любить і прагне визволити від залежності;

- спонукайте підлітка покаятися і висповідатися;

- моліться разом з вашою дитиною, а ще більше моліться за неї самі і жертвуйте Службу Богу за її зцілення;

- попросіть священника про молитви за звільнення і зцілення.

- якщо підліток заперечує проблему, стверджуючи, що в нього все немає залежності, що він тільки курить «травку», як і всі, що з ним та всіма його друзями все в порядку, спробуйте з ним відвідати наркодиспансер. Багато батьків стверджує, що після побаченого їхні діти повністю змінилися. Ознайомте його зі всіма наслідками вживання наркотиків;

- розгляньте всі можливі варіанти лікування, але за жодних умов не пробуйте допомагати наркозалежному без професійної допомоги. За кордоном діють християнські реабілітаційні центри для наркозалежних;

- якщо підліток тепер перестає отримувати «кайф», то щось повинно заповнити утворену пустку. Підтримуйте ту його діяльність чи інтереси, які будуть мати значення і задоволення для підлітка;

- наркоманія, як і будь-яка інша залежність – проблема духовна. Якщо в житті людини відсутній Бог, вона часто починає «влязати» в окультизм, лжерелігії чи залежності. Якщо в наших дітей такі проблеми, то насамперед нам треба замислитися, на якому у нас місці є Бог? На жаль, ми часто хочемо жити своїм життям і думаємо, що Бог зобов'язаний про все подбати. Але чи регулярно ми ходимо до церкви і приступаємо до сповіді і святого Причастя? Чи кожен день молимося і стараємося любити Ісуса Христа? Чи просимо Марію про заступництво? Якщо будемо так робити, то Бог здатний, аби попіклуватися про наших дітей: «Хіба в потужного можна вирвати здобич? Хіба від переможця втече той, хто потрапив до нього в полон? Так бо говорить Господь: «Відберуть і того, хто потрапив до сильного в полон, і здобич переможця відберуть. Твоїм противникам Я буду противник, а дітей твоїх повизволяю» (Ісаїя 49, 24).

ГРУПИ ВЗАЄМОДОПОМОГИ АНОНІМНИХ НАРКОМАНІВ (NA), ЩО ПРАЦЮЮТЬ У ЛЬВОВІ:

«Не бійтеся! Ничого не бійтеся!»
Бл. Іван Павло II

**Вівторок, четвер – група NA «Горицвіт», вул.Симоненка, 5
Храм свв. Володимира і Ольги о 18.30, Приміщення релігійно-просвітницького центру, клас № 3;
Неділя – група «Тільки сьогодні» Вул.Озаркевича,4, Шпиталь ім митрополита Андрея Шептицького о 15.00, 1-ий пов., у холі.**

Групи Анонімних Наркоманів «Горицвіт» та «Тільки сьогодні» запрошують узалежнених на зустрічі груп. Зустрічі БЕЗКОШТОВНІ і проходять у формі вільних бесід-розповідей членів про власний досвід подолання залежності за допомогою Програми «12 Кроків і 12 Традицій».
Додаткова інформація +38 063 561 07 31; +38 096 275 10 77
www.na.org; www.na-kiev.org
Не бійся і не відкладай на завтра, ми маємо досвід і живемо «хімічно чистими» роками. Спробуй рятуватися з нами!

(Продовження у наступному числі «Мети»)

ДЕСЯТЬ МІФІВ ПРО ГОРМОНАЛЬНУ КОНТРАЦЕПЦІЮ

Початок у попередньому числі «Мети»

Міф третій: ГК безпечні, адже їх використовують 120 мільйонів жінок у всьому світі

Можливо. Хоч це не факт, що гормональну контрацепцію справді використовують 120 мільйонів жінок. Різні джерела подають різні цифри. Але жінок репродуктивного віку, які не хочуть ними користуватися, принаймні, не менше мільярда.

Маніпулювання цифрами – типовий рекламний прийом. Нехай навіть 120 мільйонів жінок використовують ГК, хоча не відомо, скільки з цих мільйонів є здоровими і щасливими. Принаймні, це – їхнє право, в тому числі – право на ризик.

Безліч людей ризикує своїм життям і здоров'ям за допомогою найрізноманітніших засобів: палять, вживають алкоголь, наркотики, переходять вулицю на червоне світло, мають невідповідні стосунки, роблять аборти, порушують правила пожежної безпеки і т.п. Чи можна зробити висновок про безпеку нікотину, алкоголю, наркотиків тільки на підставі того, що людей, які їх вживають, мільйони, а, можливо, і мільярди? Навіть якби ГК використовували більшість жінок світу, це не було б аргументом на користь їх нешкідливості.

Більшість – не критерій істини. Тому апеляція до вочевидь сумнівного аргументу говорить лише про несумлінну рекламу, а не про безпеку ГК.

Міф четвертий: ГК «природні» і є синтетичними аналогами природних гормонів людини

Прикладом синтетичного аналога природного гормону є, наприклад, преднізолон, який копіює структуру природного гормону надниркових залоз (це, до речі, не заважає преднізолону мати таку кількість побічних ефектів, що застосовувати його рекомендується лише в особливих випадках та під наглядом лікаря). Сучасні ж ГК отримані повністю синтетичним шляхом і не мають аналогів у природі. Їх застосування є грубим, штучним вторгненням в роботу організму.

Гормони – це хімічні речовини, які виділяються в чітко визначених дозах залозами внутрішньої секреції. Вони забезпечують нормальне функціонування організму, являються носіями інформації, що передається з потоком крові по системі керування органами та їх функціями. Штучні ж гормони ГК вносять в організм штучну, фальшиву інформацію. Саме цей факт говорить про протиприродність синтетичних гормонів, особливо якщо вони вводяться, аби порушити функцію репродуктивної системи. Подібне маніпулювання поняттям «природності» можливе лише на тлі тотального невігластва в галузі нормальної фізіології людини.

Міф п'ятий: ГК не володіють абортним ефектом і не ведуть до вбивства зачатого дитини

Відразу визначимо, що таке «абортний ефект» та «вбивство зачатого дитини». Існують різні погляди на те, який момент вважати початком життя, однак науковим фактом є те, що життя людини починається з моменту злиття ядер чоловічої та жіночої статевих клітин. Отже, свідоме знищення унікального живого організму з цього моменту є вбивством.

Виробники контрацептивів стверджують, що принцип дії ГК заснований на запобіганні овуляції, і як наслідок цього – неможливості зачаття. Чи це насправді так? Відомо, що жодне з протизаплідних засобів не дає 100% попередження зачаття, навіть при точному дотриманні всіх правил і рекомендацій.

А як же індивідуальні особливості жінок, перерви в прийомі препарату, порушення роботи шлунково-кишкового тракту, взаємодія ГК з продуктами харчування, лікарськими засобами та безліч інших причин, що збільшують вірогідність зачаття при прийомі гормональних контрацептивів? Що ж відбувається в цьому випадку?

Запліднена яйцеклітина (нове унікальне життя!) може загинути вже в матковій трубці, оскільки ГК порушують умови її просування. Якщо їй все ж таки вдасться проникнути в матку, вона загине через дегенеративні зміни в її слизовій оболонці, яка повинна забезпечити живлення і життєздатність дитини. Саме такою подвійною, тобто протизаплідною та абортною дією і пояснюється висока ефективність «пігулок проти дітей». Наявність цього вбивчого ефекту призвела до того, що в багатьох країнах існує опозиція компаніям, які поширюють ГК.

Продовження в наступному числі «Мети»

Максим ОБУХОВ,
провізор м. Москва

5 міфів про 7 книг

Міф третій

«Второканонічні книги містять історичні, географічні й етичні помилки, а тому вони не можуть бути богонатхненним Письмом».

До цього міфу можуть вдатися, коли стає зрозумілою помилковість твердження про те, що Католицька Церква «додала» второканонічні книги. Він заснований на ще одній спробі знайти відмінність між второканонічними книгами і «справжнім Письмом». Давайте її розглянемо.

По-перше, з певної точки зору, у второканонічних книгах справді містяться «помилки». Наприклад, у Книзі Юдити сплутані деякі моменти історії та географії. Також Юдита – «славна дщерь ізраїльська» – обманом рятує своє життя (ну і заодно позбавляє життя злого царя Олоферна). І архангел Рафаїл представляється Товитові під ложним іменем.

Як же можуть католики пояснити, що ці «богатхненні» книги самі «поміляються» і «пропагують брехню»? Так само, як ми пояснюємо всі інші випадки, коли в Письмі зустрічаються «помилки» або ж хтось говорить неправду.

Давайте спочатку розберемося з проблемою допущених «фактологічних помилок». Церква вчить нас, що для вірного розуміння Письма слід мати на увазі те, що автор насправді намагався сказати, те, як він намагався це сказати, і що для цих намагань є несуттєвим. Наприклад, коли Ісус починає притчу про блудного сина словами «В одного чоловіка було два сина», то це не означає, що якби було доказано, що описаного чоловіка з двома синами насправді не існувало, то це було би доказом того, що Ісус – поганий історик. Також коли пророк Натан розповідає цареві Давиду історію про «багатого чоловіка», який вкрав і з'їв вівцю «бідного чоловіка», Натан не бреше, хоч і не може надати як доказ скелет овець чи вказати на цих двох чоловіків. Фактично не було ні овець, ні крадіжки, ні багатого з бідним – ці деталі були використані як метафора, щоб докорити цареві Давиду за перелюб з Версавією. Ми знаємо, що і як намагався сказати Натан. Подібним же чином коли Євангелія свідчать, що жінки прийшли до труни при сході сонця, то в цьому також немає наукової помилки. Це не твір Птолемея, який стверджує, що Сонце обертається довкола Землі. Ці та інші можливі приклади не є «помилками», адже вони не претендують на ствердження астрономічних чи історичних істин.

Отже, у книгах Юдити й Товита містяться низка історичних і географічних помилок не тому, що вони – посередні історичні та географічні дослідження, а тому, що вони – першокласні благочестиві історії, які на роль підручників з історії чи географії претендують не більше, ніж євангельські описи Воскресіння – на роль підручників з астрономії.

Взагалі-то автор книги Товита навпаки – щосили прагне показати, що її головний герой – особа вигадана. Він робить Товита дядьком Ахіахара – персонажа семітського фольклору, подібного на Джека – Переможця Велетнів або на Аладдіна. Отже, як ніхто не візьметься викривати казку, яка починається словами «Давним-давно, за часів короля Артура...», озброївшись підручником історії Середніх віків, так і католики не беруться читати книги Товита і Юдити на уроках історії.

Ну, добре. А що ж тоді з етичними та богословськими «помилками»? Юдита – бреше... Рафаїл представляється під ложним іменем...

Так, так і є. У випадку Юдити, яка збрехала цареві Олоферну, аби вряту-

ВІДПОВІДІ НА П'ЯТЬ СТАНДАРТНИХ АРГУМЕНТІВ, ЯКІ ПРОТЕСТАНТИ НАВОДЯТЬ НА КОРИСТЬ ВИКЛЮЧЕННЯ ІЗ СТАРОГО ЗАВІТУ ВТОРОКАНОНІЧНИХ КНИГ

Марк Ші

вати свій народ, потрібно пам'ятати, що вона діяла в рамках юдейської моралі, якою вона була на той період часу. Це означає, що вона розглядала обман як прийнятне, і навіть похвальне діяння, адже вона розправлялася зі смертельним ворогом свого народу. Обдуривши Олоферна щодо своїх намірів і просячи Бога благословити цей її прийом, вона не робила нічого, що б заперечувало мораль юдейського закону або Старого Завіту. Інший приклад подібного обману – коли єврейські повитухи збрехали фараонові про народження Мойсея. Вони збрехали, і поступили правильно, оскільки фараон не мав права знати правду – скажи вони її, він би убив Мойсея. Отож, якщо на цій підставі вилучити з канону книгу Юдити, то разом з нею потрібно вилучити і книгу Виходу.

Стосовно ж Рафаїла, то дуже сумнівно, що сам автор хотів сказати, чи що його читачі сприймали мораль його книги з перспективи «якщо ангели брешуть, тому і нам можна». Навпаки, книга Товита – класичний приклад «розважальної історії про людину, яка зустріла ангела і не впізнала його» (пор.: Євр. 13, 2). Ми достеменно знаємо, ким є Рафаїл. Коли Товит волає до Бога про допомогу, Бог негайно відгукується, посылаючи Рафаїла. Але, як це часто трапляється, Богу допомогу не відразу помічають. Рафаїл представляється ім'ям «Азарія», що означає «Ягве допоміг», після чого виголошує список своїх уявних родичів. І всі вони – також з іменами на кшталт «Ягве милосердний», «Ягве подав» чи «Ягве почув». За допомогою цього прийому автор ніби говорить (штотвахючи) глядачу ліктем в бік і підморгнувши): «Ну! Дійшло?». І до нас, природно, «доходить», особливо якщо ми читаємо книгу в оригіналі, тобто на староеврейській мові. Отож, прикриваючись ім'ям «Ягве допоміг», Рафаїл не «бреше» про своє справжнє ім'я, а лише виявляє сокровенну істину про те, Хто є Бог і чому Він послав його до Товита. Автор книги Товита намагається донести саме цю істину, а не дурниці про історію чи географію або жарт із підробленим ім'ям.

Міф четвертий

«Второканонічні книги самі заперечують, що вони – богонатхненне Письмо».

Поправка: як бачимо, про відсутність божественного натхнення говориться лише у двох книгах, і навіть це – неоднозначно. Обговорювані книги – це книга Ісуса, сина Сираха, і Друга книга Макавеїв. Одна починається з короткої передмови внука автора, який пише, що він перекладає книгу свого діда, вважає її важливою і просить «доброприхильно й уважно це прочитати і дарувати люб'язно, якщо де в чому схилили ми, працюючи над перекладом». Подібним чином і укладач Другої книги Макавеїв починає її коментарем про те, як нелегко було скласти цю книгу, і завершує її, ніби знижуючи плечима і кажучи: «Тут я закінчую своє оповідання. Якщо складено його догори дном, то саме цього я і бажав; якщо ж воно менше вартісне, пересічне, то воно й є те, що було в моїй спромозі зробити».

Це, і лише це лежить в основі міфу про те, що второканонічні книги (всі сім, а не

лише ці дві) «заперечують власну богонатхненність». На заперечення цього аргумента можна навести декілька міркувань.

По-перше, чи розумно вважати ці типово східні вияви упокорювання чимось більшим, ніж просто своєрідним жестом ввічливості і звичним приниженням своїх талантів – явищем загальним для стародавніх близькосхідних культур? Ні. Наприклад, можна було б так само сприйняти, що той факт, що

апостол Павло сам себе називає «недоносом» (1 Кор. 15, 8) або ж «першим із грішників» (і говорить про це в теперішньому часі, а не в минулому), неодмінно перетворює його послання в некорисні.

По-друге, згадуючи про апостола Павла, ми стикаємося зі ще яснішими та вагомішими прикладами заперечення богонатхненності текстів ними самими, проте жоден протестант не вважає за потрібне вилучити його послання з новозавітного канону. Звернімо увагу на його заяву в Першому посланні до Коринтян 1,16, – він не пам'ятає всіх, кого там христив. Якщо ж підходити до цього тексту за протестантським критерієм, що «щось то не дуже подібне на слова Святого Духа», який вони застосовують до второканонічних книг, то апостол Павло навряд чи відповідатиме йому. Виходячи з цього критерію, чи повинні ми вірити, що Святий Дух «забув», кого христив апостол Павло, чи що Він надихнув апостола Павла забути це?

У посланні 1 Кор. 7, 40 є неоднозначна заява, яку, згідно з принципами обговорюваного міфу, можна сприйняти як те, що апостол Павло не був упевнений у тому, чи надихає його Святий Дух, чи ні. В одних відступах він пояснює, що в деяких із повчань «не я повеліваю, а Господь» (1 Кор. 7, 10), тоді як в інших – «я говорю, а не Господь» (1 Кор. 7, 12). Яке ж іще може бути пряміше «заперечення богонатхненності» у порівнянні з непрямыми натяками у процитованих вище второканонічних книгах? Однак ніхто не вимагає, щоб писання апостола Павла були вилучені зі Святого Письма – подібно до того, як, на думку деяких, мають бути виключені з нього всі второканонічні книги – на підставі всього лише цих двох, сповнених скромності, висловів з книги Ісуса, сина Сираха, і Другої книги Макавеїв.

Чому? Тому що в прикладі з апостолом Павлом абсолютно зрозуміло, що автор може бути натхнений Святим Духом, і при цьому навіть не підозрювати й не стверджувати цього, і що богонатхненність – це не незграбне «записування під диктування» Святого Духа. Дійсно, ми бачимо, що Святий Дух може надихати авторів говорити самим за себе, визнаючи власну обмеженість, як це робить апостол Павло, відверто кажучи коринтянам, що не може пригадати всіх, кого христив.

Як мовиться, мірка, яка приміряється до одного, повинна примірятися і до іншого. Автори второканонічних книг могли писати самі від себе, визнаючи власну обмеженість – вони визнають, що їм важко писати, важко перекладати, що вони не впевнені, чи добре вপরалися – не ставлячи цим під питання богонатхненність записаного ними. Згаданий міф лише підтверджує католицьке вчення про те, що книги Святого Письма були складені людьми, які, навіть перебуваючи під впливом Святого Духа, повністю залишалися людьми і вільними особами.

Продовження в наступних числах «Мети»

© Переклад
Militēs Christi Imperatoris

ВАТИКАН ЗАПРОПОНУВАВ ЛЕФЕВРИСТАМ ШЛЯХ ДО ПРИМИРЕННЯ, ТА ВОНИ ВІДМОВИЛИСЯ

Свого часу президент Папської ради сприяння християнській єдності кардинал Вальтер Каспер заявив, що перемовини між Ватиканом та Товариством св. Пія X (SSPX) можуть бути успішними лише за умови, що традиціоналісти приймуть рішення II Ватиканського собору. Офіційні переговори ватиканської комісії «Ecclesia Dei» («Церква Божа») з представниками Братства св. Пія X («лефевристами») розпочалися ще в 2009 році і тривають дотепер.

ДЕЩО З ІСТОРІЇ

Як відомо, архієпископ Марсель Лефевр на Другому Ватиканському Соборі і після нього виступав за збереження латинської Меси і проти більшості нововведень Собору. У 1970 році Лефевр заснував священиче братство св. Пія X, що об'єднало католиків-традиціоналістів, які не сприйняли нововведень Другого Ватиканського собору. Для підготовки священиків ним була заснована семінарія. Члени братства відправляли Месу латинською мовою без змін, які були прийняті в ході літургійної реформи, запровадженої Другим Ватиканським собором. Дії керівництва Католицької Церкви зазнавали жорсткої критики з боку лефевристів. Конфлікт із церковною владою привів до заборони Лефевру в служінні. У 1980-і роки здійснювалися кроки з нормалізації відносин Лефевра і його братства зі Святим Престолом, однак у 1988 році, після рукоположення чотирьох єпископів, здійсненого без згоди Риму, Папа Іван Павло II відлучив Лефевра від Церкви. Марсель Лефевр помер у 1991 році, однак його послідовники серед духовенства та мирян досить чисельні і сьогодні.

Дещо пізніше подібна доля спіткала і чотирьох ієрархів, котрі спровокували на себе відлучення від Церкви 30 червня 1988 року. Причиною відлучення стало їхнє висвячення засновником Братства архієпископом Марселем Лефевром без згоди Папи Римського, а навіть всупереч його виразним застереженням.

Однак 21 січня 2009 року Папа Бенедикт XVI скасував відлучення керівників Братства – єпископів Бернара Фельє, Бернара Тісі де Маллере, Річарда Вільямсона та Альфонсо де Галляррета. Це рішення уможливило початок перемовин з його представниками про повне примирення сторін. Та хоча відлучення чотирьох єпископів і було скасоване, Товариство й досі не дійшло згоди з Католицькою Церквою з приводу доктринальних розбіжностей, більшість з яких стосуються Другого Ватиканського Собору.

НАПЕРЕДОДНІ ВІЗИТУ

Для продовження діалогу було заплановано поїздку єпископа Фельє до Ватикану, котра відбулася в половині вересня. Напередодні свого візиту лідер Братства св. Пія X єпископ Бернар Фельє дав інтерв'ю о. Альєну Лорану. Це інтерв'ю задалегідь ви-

кликало жвавий інтерес ЗМІ, оскільки в ньому єпископ Фельє нібито збирався заявити, що очолюване ним Братство ніколи не прийме рішень II Ватиканського Собору. Насправді ж лідер лефевристів такої фрази не вимовив. Він говорив про те, що Ватикан чинить тиск на рух, який він очолює, вимагаючи беззастережного визнання рішень II Ватиканського Собору і всіх наступних за ним реформ в обмін на визнання Святим Престолом канонічності всіх лефевристських рукоположень.

Цьогоріч у Швейцарії, Німеччині та США відбулися церемонії рукоположення нових священиків Товариства. Останні рукоположення відбулися 17 червня в Віноні (штат Міннесота), які звершив генеральний настоятель Товариства єпископ Бернар Фельє. Під час проповіді він звинуватив Ватикан у недостатньому бажанні досягнути єдності і послідовності у відносинах з Товариством. «Коли я говорю про протиріччя, дорогі брати, я маю на увазі те, що деякі люди в Римі розглядають нас як тих, що знаходяться поза Церквою, які відлучені і навіть втратили віру та стали єретиками. Але є й інші – ті, які ясно приймають нас як католиків», – сказав єпископ Фельє, звертаючись до присутніх під час рукоположення п'яти священиків.

Керівник Братства в Німеччині священик Франц Шмідбергер висловив надію, що розпочатий Ватиканом діалог «може привести до єдності, а Братство святого Пія X вперше зможе спокійно представити свої застереження щодо деяких позицій II Ватиканського Собору». На думку священика, метою цих розмов є зцілення всієї Католицької Церкви. «Йдеться про спасіння душ незліченної кількості людей», – сказав він.

Священик Шмідбергер висловив «глибоке співчуття» щодо того, що теологічні та пастирські пропозиції Папи Римського були затьмарені «негідним спектаклем в медіа» через висловлювання на тему голокосту єпископа Річарда Вільямсона (невдовзі після появи декрету, яким Папа зняв екс-комуніку, ЗМІ повідомили, що цей єпископ-лефеврист у телевізійному інтерв'ю заперечив загибель євреїв). Німецький священик підкреслив, що Братство святого Пія X прагне спільно з Папою Римським не допустити до поширення «диктатури релятивізму» і «дехристиянізації Європи». Він вважає, що якби принаймні частина єпископів і католиків підтримала цю мету, то могло б дійти до відновлення Церкви.

ПОЗИЦІЯ ВАТИКАНУ

Необхідною умовою для повного примирення зі Святим Престолом братства св. Пія X є визнання його членами доктринальної преамбули, яку їм вручили під час обговорення в Конгрегації віровчення, – про це повідомляється у звіті про зустріч голови Папської Ради «Ecclesia Dei» кардинала Вільяма Левада з єпископом Бернаром Фельє.

Документ нагадує, що на початку 2009 року Папа Бенедикт XVI прийняв рішення відлучити від Церкви єпископів-лефевристів, які без згоди Папи були висвячені архієпископом Марселем Лефевром 30 червня 1988 року, а вже з жовтня 2009-го до квітня 2011 року тривали переговори змішаної комісії. Під час восьми її засідань були виявлені та вивчені основні труднощі доктрини.

«Беручи до уваги занепокоєння і

прохання Братства св. Пія X щодо поваги та цілісності католицької віри в «герменевтиці розриву» II Ватиканського Собору з погляду Традиції – герменевтики, яку згадав у своєму виступі в Римській курії 22 грудня 2005 Папа Бенедикт XVI, – Конгрегація доктрини віри вважає за підставу для повного примирення зі Святим Престолом прийняття доктринальної Преамбули, переданої на засіданні 14 вересня 2011 року. Преамбула окреслює деякі доктринальні принципи і критерії інтерпретації католицької доктрини, необхідні для забезпечення вірності Учителю Церкви і sentire cum Ecclesia (співчуття з Церквою), залишаючи при цьому відкритими для обговорення та богословського роз'яснення конкретних слів чи фраз, присутніх у текстах II Ватиканського собору і післясоборній науці», – йдеться в заяві прес-служби Святого Престолу.

У той же час повідомляється, що під час засідання було запропоновано кілька елементів канонічного врегулювання ситуації. Радіо Ватикану повідомляє, що якщо Братство прийме цей документ, то, швидше за все, отримає статус персональної прелатури, який поки що має лише Opus Dei.

ЩО В РЕЗУЛЬТАТІ?

Раніше в офіційних ЗМІ лефевристів було оголошено, що лідери братства «зустрінуться за закритими дверима» у своїй штаб-квартирі в Альбано (Італія), щоб обговорити стан справ. Тому очікувалося, що відповіді від Братства св. Пія можна чекати лише через кілька місяців, однак Бернар Фельє вже висловив свої сумніви з приводу «Доктринальної преамбули», яку передав Братству Ватикан. Фельє пояснює, що текст, який 14 вересня у Ватикані передав Братству св. Пія X глава Конгрегації віровчення кардинал Вільям Левада, містить доктринальні та канонічні тези: і ті, й інші, мовляв, викладені «в неясній формі». «Обидві частини можна переписати, зберігаючи суть. Проблема в тому, що суть недостатньо ясна. Виникає багато питань», – заявив єпископ.

Він також запевнив, що Братство не стане підписувати настільки неясний текст. Члени Братства «не зроблять нічого, що б могло применшити віру або дух віри».

Натомість кардинал Вільям Левада заявив на зустрічі з лефевристами, що в Преамбулі «вказані деякі доктринальні принципи і критерії інтерпретації католицької доктрини, необхідні для забезпечення вірності вченню Церкви». У той же час він залишив відкритою можливість «законного обговорення, дослідження та богословського пояснення виразів чи окремих формулювань у документах II Ватиканського Собору і вчення Церкви».

о. Іван ГАЛІМУРКА
(у підготовці матеріалу автор опирався на ресурси CREDO)

ЗАБУТА РІЧНИЦЯ КОНЧИНИ ОТЦЯ ЄВСТАХІЯ СМАЛЯ

Закінчення, початок у попередньому числі «Мети»

Згадує отець Іван Даньків: «Він ніколи нікому не відмовляв. Владика Філімон називав його «Всюдисущий». Десь у 1968 році його били на слідстві і переламали шийний хребець. Він став калікою. Працював завгоспом в обласній тублікарні, а пізніше – в санмедінспекції. Хворим поїхав до Києва зустрічати владика Стернюка і після повернення до Львова помер».

Спогадами ділиться владика Степан Меньок: «Ми майже всі перейшли через школу отця Михайла Винницького або отця Євстахія Смаля. Отець Євстахій був людиною активною, і я завжди дивувався, де в нього береться стільки енергії, щоби, наприклад, одну Службу Божу відправити, другу. Були ми раз на празнику, приїхати змучені, я й кажу: «Отче, треба трошки відпочити». «Зараз, синцю, піду, подивлюся, чи є якась робота. – Ні, я ще маю працю, я ще йду». Думаю, то хіба тільки любов, про яку лише в духовних книжках пишуть, давала йому сили стільки служити. Мало хто розуміє те, що енергію для такої діяльності дає любов, бо людині властиве прагнення спокою, лінивство, і тільки дух може змусити її до діяльності, щось робити.

Такі отці, як Євстахій Смаль, Богдан Репетило, владика Курчаба... і взагалі всі старші отці, які вже помиралі, – вони, мені здається, мали опінію святості. Бо я особисто знаю, як вони сповідали, як вони повчали, як розказували, як жили. Сьогодні мало хто має такого духа, як вони. То були люди дійсно мужні, які перенесли великі випробування. Хто його знає, напевно, Бог буде й чуда через них робити».

Згадує владика Михайло Сабрига: «Одна пані, яка давала мені побожні книжки читати, познайомила мене з отцем Смалем. Пам'ятаю, я прийшов до отця Смаля, який сповідав у костелі-катедри у Львові. Став у чергу, чекаю. Але було багато людей і я не зміг тоді зустрітись із ним. Потім я до нього вдруге підійшов, висповідався. Потому він мене познайомив із владикою Величковським, який мешкав на площі Воз'єднання, 13.

Таким чином, щодо нашого духовного проводу, то ми мали своїх священиків. Сповідатись до латинських священиків не йшли – мали своїх сповідників. Було досить солідних отців, які були добрими духовними провідниками. Це були, зокрема, отець Репетило, також отець Дмуховський, отець Смаль, отець Юськів, отець Євген Пелех та інші. Моїм духовним провідником довгий час був саме отець Смаль. Мені це було зручно, бо не треба було його шукати десь у приватних домах у Львові чи в інших місцевостях: він завжди спеціально приходив, щоб висповідати українців, в латинську катедрю. Приходив щоранку, деколи – вечорами.

Йому в різний спосіб дошкуляли: викликали, погрожували, наказували, щоб не ходив до катедри. Одного разу, пам'ятаю, коли в нього робили обшук, то забрали все – всі ікони, книги. Були перешкоди також зі сторони латинського духовенства, бо на них тиснули «органи». Але він все ж робив те, що вважав за потрібне. Навіть поляки сповідалися в отця Смаля. Це тривало довгий час. Від нього я дістав направлення на духовну дорогу життя в Згромадженні отців-редемптористів».

Отця Смаля – активного і безстрашного ісповідника віри, якого ніщо не зломало – жодні перешкоди, жодні побої, жодні прикроші, – маємо за добрий приклад. Він був всім для всіх, умів кожному уділитись, послужити. Попри те, що йому довелося багато витерпіти, отець показав справжній ідеал священника-місіонера, який вмів служити людям, незважаючи ні на кого і ні на що.

Помер цей великий муж 2 липня 1991 року по дорозі до домівки. Похований на Личаківському цвинтарі серед співбратів по Чину.

Ірина КОЛОМИСЦЬ,
Інститут історії Церкви УКУ

Чудеса підтверджують присутність Бога в Євхаристії

Переміна гостей в людське тіло, а літургійного вина – в людську кров, багаторічні євхаристійні пости, левітації та чудесні зцілення... Історія Церкви знає понад 130 чудес, пов'язаних із Євхаристією. Вони стаються, як правило, у хвилини сумніву в істинній присутності Христа у Пресвятому Тайнстві, під час спроб профанації, а також як винагорода за віру й любов.

Христос встановлює Тайнство Пресв. Євхаристії. (Старовинна ікона невідомого художника).

кармелітська терціарка, матір п'ятерої дітей).

Одне з таких нещодавніх чудес зафіксовано 1984 року у Ватикані, під час уділення св. Причастя блаженним Папою Іваном Павлом II. Це сталося в його приватній каплиці, де він причащав групу паломників з Азії. Коли св. Причастя приймала одна кореянка, гостія стала шматочком плоті. Святіший Отець у глибокому мовчанні благословив цю жінку і продовжив причащати вірних.

Чуда видимої переміни ставалися, аби зміцнити віру в істинну присутність Христа під час консекрації. Відбувалися вони також і коли Пресвяті Дари було профановано. Так, одна жінка в Аугсбурзі вирішила мати гостію у себе вдома. Це було в 1194 році. Вона прийняла св. Причастя, але не проковтнула його, а загорнула в хусточку й віднесла до дому. Минули роки, і замучена совістю жінка сказала священникові правду. Той же, відкривши саморобний релікварій, побачив, що гостія стала шматочком Тіла.

Таке само чудо сталося століттям пізніше в Італії, коли молода дівчина сховала гостію, аби передати її ворожці, щоб та виготовила любовний напій. Ще одне чудо сталося, коли одна замінна жінка збиралася виготовити з гостії «ліки» проти невірності свого чоловіка.

Крім цього, також і профанація, скоєна ненавмисно, з недбалства або бездумності самих священників, не раз ставала приводом для видимої переміни Пресвятого Тайнства. В італійській Сієні 1330 року одного священика

покликали до хворого. Той із поспіху вклав гостію не до спеціальної посудини, а поміж сторінок Бreviарію. Невдовзі довкола неї на сторінках книги з'явилися сліди крові. Одна зі сторінок цього Бreviарію збереглася й донині.

Євхаристія має цілющу міць. Один домініканець, о. Франциск Лерм, про якого до наших часів дійшло небагато відомостей, із плином років повстал втрачав зір, аж доки не осліп повністю. В молитві він виблагав чудо й отримував дар зору саме на час, потрібний йому, аби відслужити св. Месу.

Інколи в гостії люди бачили постать дитини або молодого чоловіка. Таке чудо сталося, зокрема, в Польщі за часів поділу, в місцевості Дубна (нині це територія України). А під час 40-денного молебню 1867 року, коли було виставлено Пресвяті Дари, вірні несподівано побачили ясні промені, які «вистрілювали» з гостії. Незабаром усеєдині гостії з'явилася постать Спасителя. Це чудо тривало до кінця молебню, і його бачили всі присутні у храмі.

Історія Церкви знає також чуда, звані «євхаристійними постами». Люди, які це переживають, їжі не приймають взагалі, інколи – довгі роки, і єдиною їхньою їжею є Святе Причастя.

Один із перших прикладів євхаристійного посту, щодо якого збереглися документи, стосується французької сільської дівчини Альпаїс, яка жила на початку XIII століття. Після численних тяжких хвороб дівчина була паралізована, а її єдиною їжею залишалося

щоденне св. Причастя. До неї прибувало чимало паломників (навіть князівського роду), а Церква офіційно дослідила і визнала це чудо. По смерті Альпаїс була беатифікована.

Багато задокументована також історія св. Миколая з Флюе у Швейцарії (кінець XV ст.). Він походив із сільської родини, як солдат брав участь у чотирьох воєнних кампаніях. Повернувшись додому, оженився і став батьком десяти дітей. Як минуло чверть століття, жінка погодилася, аби він розпочав пустельницьке життя у долині неподалік. Там чоловік, знаний як брат Клаус, прожив 20 років, не потребуючи ні їжі, ні пиття. Єдино лиш приймав св. Причастя – раз на місяць.

У наші часи відома французька містичка Марта Робен прожила кілька десятків років, живлячись самою лише Євхаристією. Вона народилася 1902 року, а померла 1991-го. Усе життя прожила у своєму рідному селі Шатонед-де-Галор поблизу Ліону. З дитинства була побожною й лагідною. У 16-річному віці захворіла на запалення мозку і 15 жовтня 1925 року актом довіри цілковито віддала своє життя Богові. Від 1926 року була паралізована, а від 1928 року не могла ні спати, ні що-небудь ковтати, тож нічого не їла й не пила. Упродовж 51-го року її єдиною їжею, раз на тиждень, була св. Євхаристія. 2 жовтня 1930 року Марта Робен отримала стигмати – знаки Страстей Господніх: на стопах, долонях, на боці й на чолі. Щотижня переживала страждання Христові у своїй душі та в тілі. В липні 1942 року втратила зір. Лежачи паралізована більш ніж півстоліття, вона постійно жертвувала себе Богові. Казала, що «кожне життя є дорогою через Голготу, і кожна душа – Гетсиманським садом; там кожній людині доводиться в тиші пити келих свого життя. Кожне християнське життя є Месою, а кожна душа на цьому світі – «гостією». (...) Гостія вашої Меси – то ви самі; ви, тобто все, чим ви є, що маєте, що робите».

КАІ

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Вітаємо Ювілярів!

У листопаді святкують ювілей:

- 25-річчя священства – о. Роман Шафран (09.11)
 20-річчя священства – о. Любомир Кім (02.11)
 20-річчя священства – о. о. Роман Бира (19.11)
 20-річчя священства – о. Юрій Пастернак (21.11)
 20-річчя священства – о. Любомир Ортинський (21.11)
 20-річчя священства – о. Тарас Крупач (23.11)
 10-річчя священства – о. Сергій Стесенко (11.11)
 10-річчя священства – о. Руслан Грех (11.11)
 5-річчя священства – о. Василь Попик (26.11)
- 55-річчя уродин – о. Борис Ковальчук (14.11)
 50-річчя уродин – о. Микола Місюк (03.11)
 45-річчя уродин – о. Михайло Сулик (03.11)
 40-річчя уродин – о. Юрій Лісньовський (25.11)
 35-річчя уродин – о. Михайло Шкріблонець (21.11)

Вічна пам'ять!

Упокоївся в Бозі
о. Анатолій Мазурик

29 вересня, на 59-му році життя, після важкої хвороби упокоївся в Господі о. Анатолій Мазурик. Він був адміністратором парафій у с. Плугів та с. Зарваниця Помор'янського деканату (Золочівський р-н).

Заупокійна Архисрейська Божественна Літургія відбулася у храмі св. Миколая, похорон – на міському цвинтарі Золочева.

Упокоївся в Бозі
митрофорний протоієрей Богдан Білинський
20 жовтня на 83-му році життя відійшов у вічність священник підпільної УГКЦ, колишній парох храму св. Архистратига Михаїла у с. Жирівка Сокольницького деканату (Пустомитівський район), колишній викладач догматики Львівської Духовної Семінарії, митрофорний протоієрей Богдан Білинський. Священничий парастас за душу новопредставленого ієрея відбувся 20 жовтня у храмі Покрови Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Личаківська, 175). Поховали отця Богдана у суботу, 22 жовтня, у с. Жирівка.

Упокоївся в Бозі
о. Зіновій Терещак

29 жовтня на 78-му році життя упокоївся у Бозі капелан психіатричної лікарні, що по вул. Кульпарківській у Львові, о. Зіновій Терещак.

Священничий парастас було відслужено у храмі Блаженного священномученика Олексія Зарицького (Центр студентського капеланства, вул. Лукаша, 3а).

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ
 Львів, пл. св.Юра, 5, у підвірті архикатедрального храму св.Юра.
 тел.моб. 0936689090; 0677490000